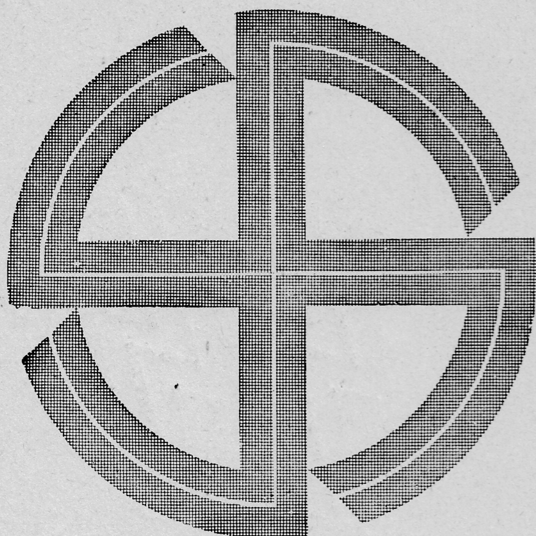

Germanische Leithefte

Den Haag, 1942 - No. 5/II

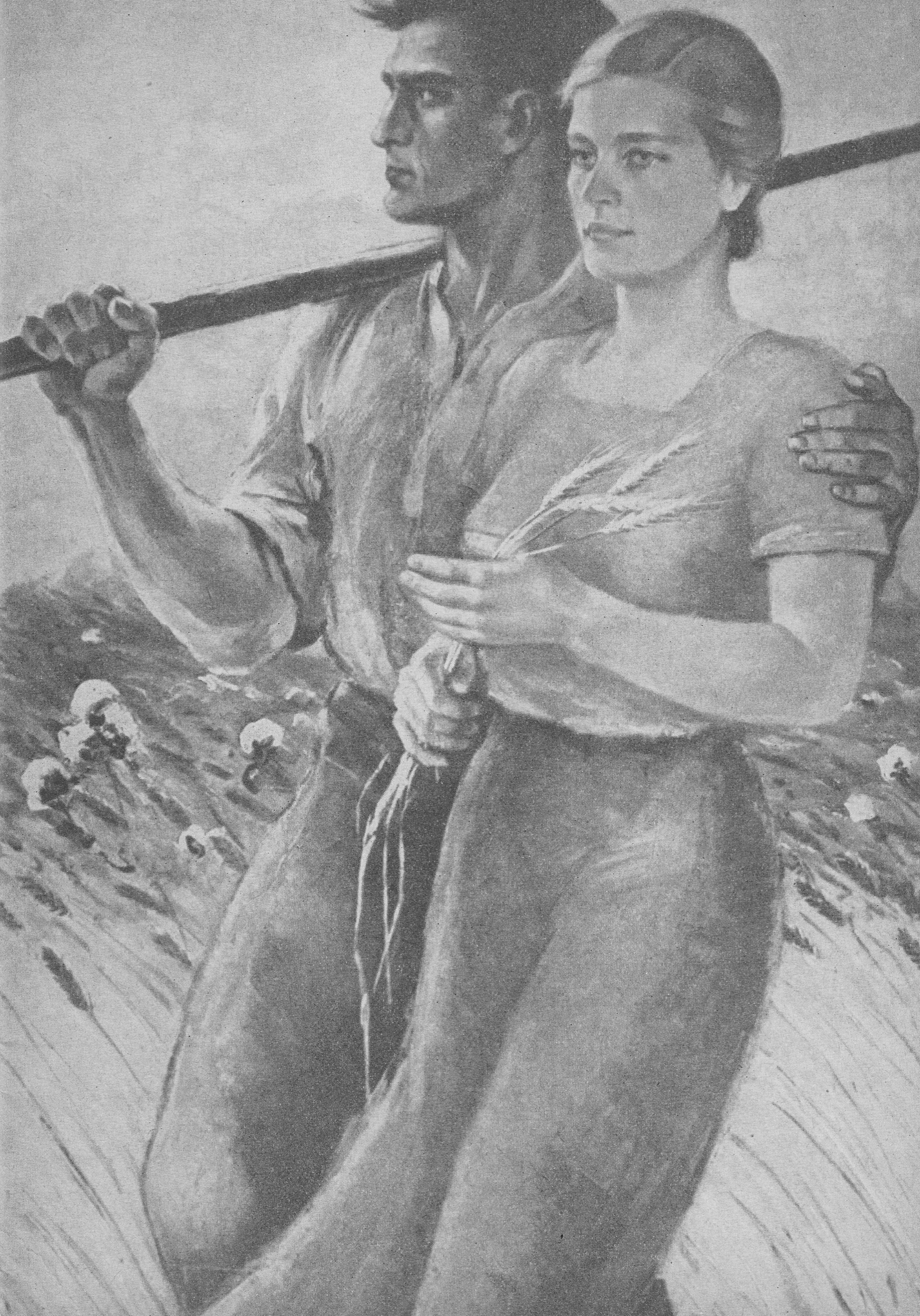
HET ZONNERAD

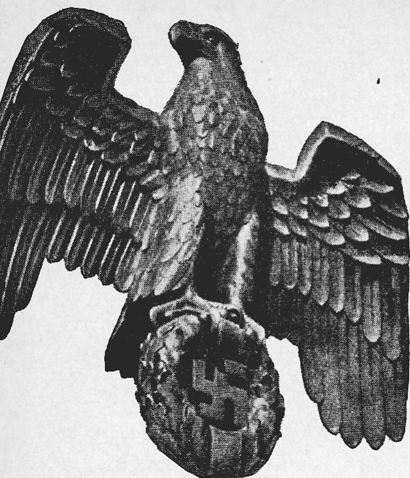
HET TEEKEN DER DIVISIE WIKING

INHOUD

Het Wijde Veld 2
De Mensch 3
De Situatie 4
De Steppe 5
Gebroed der Steppe 9
Verandering der Steppe 11
Het Woud 17
De Woudzone in het Oosten .. 20
De heilige Orde 25
Der Wijsheid laatste Slotsom .. 28
De Weide 29
Steppe, Bosch en Weide als Levensgrondslag 32
De Manschappen:
Midgard tegen Uutgard 40
Heldengraven in het Oosten .. 43
Christian von Schalburg 45
Dankbaarheid 46
De Trek naar het Oosten 49
De Jood duizenden jaren geleden dezelfde als nu 50
Naar Oostland 52
Het Deensche zwaard wint grond voor den Deenschen ploeg 54
Gedachten van een jongen Deenschen vrijwilliger bij de Waffen-SS 55
De Bodem 58
Germaansche Levenswil 62
De Reichsführer SS, Rijkscommissaris voor de consolidatie der Duitsche volksheid, over de grondbeginselen voor de kolonisatie 63

DER REICHSFÜHRER SS — SS HAUPTAMT — VI/3

Het wijde Veld

Zouden wij ons niet verheugen over het wijde veld, dat zich voor ons opent?
Zouden wij ons niet verheugen, dat wij een kracht in ons voelen, en dat onze taak onmetelijk is?

JOHANN GOTTLIEB FICHTE,
ten tijde der wedergeboorte en herrijzenis van Pruisen in den aanvang der vorige eeuw.

Onze mannen der Waffen-SS, die nu ook reeds vele maanden in Rusland te velde staan, zullen ten aanzien van het geweldige wijde en onbegrensde van alle landschapsvormen in het Oosten zoowel door hoop en verwachting als door menige ernstige vraag bevangen worden.

Deze kostbare grond, waarvan de vrijheid nu bevochten wordt, zal in de toekomst niet meer uitsluitend een verafgelegen toevluchtsoord voor een overschot aan Germaansche menschen blijven. Want dit vaak zoo zonder eenig overleg maar lukraak over het land verstrooide menschenoverschot, gespleten in groepen en groepjes, kon wel hoeven en buurtschappen inrichten, maar het kon niet ook op de verdere omgeving een stempel drukken. Het land in het Oosten moet in de toekomst niet uitsluitend grondstoffen en voedingsmiddelen voor het overbevolkte Europa leveren, maar uitgestrekte landstreken moeten en zullen voor den Germaan ook eens vaderlandsche grond worden. Hij moet een omgeving scheppen, die zijn hart met precies dezelfde geestelijke kracht doordringt, als zijn oude vaderland dit heeft gedaan. Dit nieuwe land zal voor alle toekomst in innerlijke kracht de gelijke zijn van de moederlanden onzer volkeren, ja het zal, door de selectie der daar toegelaten gezinnen, deze moederlanden nog overtreffen. Bij een vaderland behoort echter ook een vertrouwd landschap. Juist dit doet zich aan het geestelijk oog van den mensch voor, die in den vreemde onder vreemden hemel door heimwee wordt aangegrepen. De mensch wortelt in zijn vaderland als een boom, die voor het ouderlijk huis staat, ofschoon hij zich hiervan veelal niet bewust wordt.

In een landschap echter, waarin de Germaan zich niet thuis voelt, is hij nimmer zoo heemvast geworden, dat hij iederen slag van het lot en iedere aanvechting zou hebben getrotseerd; ook al bezat hij zeer uitgestrekte gebieden. Dat weten wij van de teleurgestelde farmers van Germaanschen bloede in de U.S.A., in Canada en

Australië, waar de eentonige verlatenheid der tarwesteppen ook het hart moest vereenzamen.
In de wijde gebieden van het Oosten wachten nu reeds groote politieke, sociale en kultureele vraagstukken op een oplossing. Maar alles hangt af van de wijze waarop het voornaamste vraagstuk wordt aangepakt. Dat is de opbouw van een aan den Germaanschen aard aangepast landschap, dat voor de bewoners gezond is, gezond voor lichaam en geest.
Eerst daarmede worden de natuurlijke voorwaarden geschapen, waardoor groote gebieden van het Oosten ook eens een grooter vaderland der Germanen kunnen vormen.

De Mensch

In loop vol scheppingskracht
van veel millioenen jaren
stond op
— met cel naast cel geordend,
begaafd met alle zinnen
der keurend, kiezende oernatuur
de mensch.
En in zijns wezens aanvang
droeg hij diep in zijn hart
't instinct
dat hem in strijd
gebood te groeien en te rijpen.
En toen hij eindelijk zich verhief,
volkomen af,
om de aardbol voor zijn geest
en voor zijn wil,
en voor de massa van zijn denken
te ontsluiten,
toen vol verrukking jubelde
zijn ziele:
was hij niet zelve opgeroepen,
om vorm te geven aan de wereld
naar wensch zijner gedachten?
Sprak niet de stem diep in zijn hart
't gebod,
wat weerzin wekte, aan te grijpen,
den hemel te bestormen,
de verste verte te veroveren?
En de onstuimige kracht,
de wildheid van zijn bloed,
dreef hem,
het sterkere tegemoet te treden,
en de bevestiging
der eigen Godheid te ervaren.
Zoo spreidde hij de armen uit,
het onbekende Al te grijpen.
Zoo zond hij dan gedachten
om dood en leven
te doorgronden.
Doch nooit ontsloeg hem
de natuur
uit laatste banden
van de wet.
Vrijheid!
Zoo heet de spanne,
die vanaf geboorte hem
tot aan den drempel der ontbinding
is geschonken.
Dat is: het leven baas te blijven
in de tucht,
die vruchtbaarheid
van al het levende eischt.
En in zijn vrijheid
groeit de mensch tot God,
wanneer hij ordent slechts zich zelf
in 't scheppingsrhythme
van de wet.

(KURT EGGERS)

Australië, waar de eentonige verlatenheid der tarwesteppen ook het hart moest vereenzamen.
In de wijde gebieden van het Oosten wachten nu reeds groote politieke, sociale en kultureele vraagstukken op een oplossing. Maar alles hangt af van de wijze waarop het voornaamste vraagstuk wordt aangepakt. Dat is de opbouw van een aan den Germaanschen aard aangepast landschap, dat voor de bewoners gezond is, gezond voor lichaam en geest.
Eerst daarmede worden de natuurlijke voorwaarden geschapen, waardoor groote gebieden van het Oosten ook eens een grooter vaderland der Germanen kunnen vormen.

De Mensch

In loop vol scheppingskracht
van veel millioenen jaren
stond op
— met cel naast cel geordend,
begaafd met alle zinnen
der keurend, kiezende oernatuur
de mensch.
En in zijns wezens aanvang
droeg hij diep in zijn hart
't instinct
dat hem in strijd
gebood te groeien en te rijpen.
En toen hij eindelijk zich verhief,
volkomen af,
om de aardbol voor zijn geest
en voor zijn wil,
en voor de massa van zijn denken
te ontsluiten,
toen vol verrukking jubelde
zijn ziele:
was hij niet zelve opgeroepen,
om vorm te geven aan de wereld
naar wensch zijner gedachten?
Sprak niet de stem diep in zijn hart
't gebod,
wat weerzin wekte, aan te grijpen,
den hemel te bestormen,
de verste verte te veroveren?
En de onstuimige kracht,
de wildheid van zijn bloed,
dreef hem,
het sterkere tegemoet te treden,
en de bevestiging
der eigen Godheid te ervaren.
Zoo spreidde hij de armen uit,
het onbekende Al te grijpen.
Zoo zond hij dan gedachten
om dood en leven
te doorgronden.
Doch nooit ontsloeg hem
de natuur
uit laatste banden
van de wet.
Vrijheid!
Zoo heet de spanne,
die vanaf geboorte hem
tot aan den drempel der ontbinding
is geschonken.
Dat is: het leven baas te blijven
in de tucht,
die vruchtbaarheid
van al het levende eischt.
En in zijn vrijheid
groeit de mensch tot God,
wanneer hij ordent slechts zich zelf
in 't scheppingsrhythme
van de wet.

(KURT EGGERS)

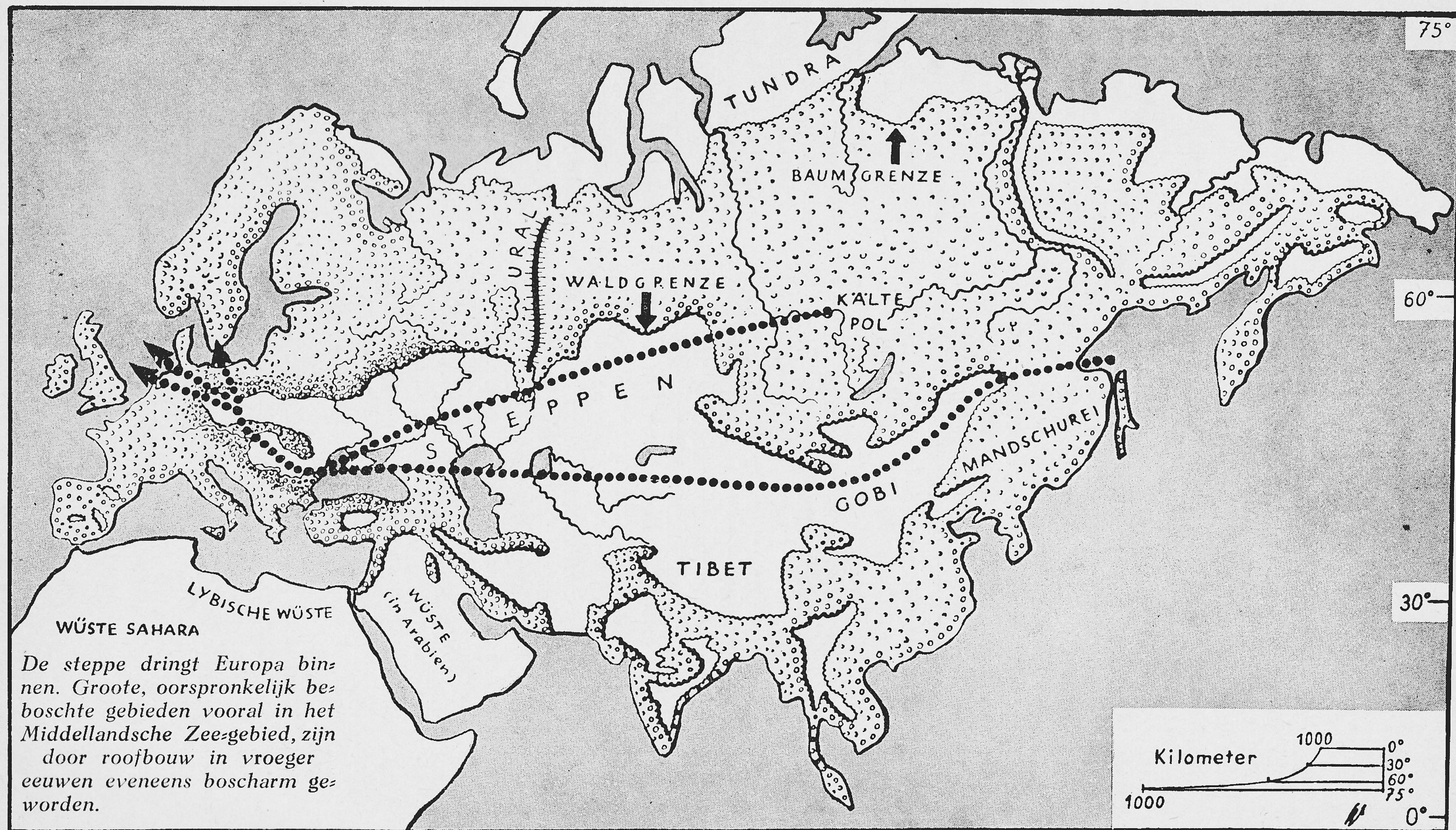
Landbouwzônes, door het klimaat bepaald. In de beide boschzônes vindt men veel roggebouw.

DE SITUATIE

Afgescheiden van de verschillende grondsoorten wordt het karakter van ieder landschap in belangrijke mate bepaald door het klimaat.
In het Midden=Oosten heeft het bosch de overhand op het veld; in het Zuid=Oosten heeft dit de steppe.
Deze feiten vormen de levensgrondslagen in het verdere Oosten.
Zij worden in achterstaande beschouwingen nader uiteengezet.
Wij kunnen daaruit zien, welke vraagstukken wij en onze nakomelingen hebben op te lossen.

De Steppe

Het wezen der steppe is door zijn wijde eindeloosheid bepaald. Nooit zijn de horizonten tastbaar. Zij gaan in het onmetelijke verloren. Op de steppe trekken de volkeren heen en weer. Zij is eindeloos, eenzaam als de zee.
In de eindeloosheid der steppen gaan de maatstaven te loor. Zij baart de grenzeloosheid aller gevoelens, van den machtshonger, van de onverzadelijkheid, van de wreedheid, van de melancholie.
Van oudsher vonden er bij de daar wonende volkeren verschuivingen plaats. Als een zwerm sprinkhanen, als de stormen der steppe, overvielen de ruiterhorden, gedreven door grenzelooze, uit het wezen der steppe voortgesproten hebzucht de groene aan den rand der steppe gelegen landen, waar de menschen niet rijden en rooven, waarin zij hun door God gegeven arbeid verrichten en waarin zij deel hebben aan een scheppenden dagtaak.
De boer gaat achter den ploeg, bedachtzaam en met zwaren tred. Runderen en paarden trekken de ploegschaar door den grond. Hij gaat met dieren niet verder dan in hun vermogen ligt. Dan keeren dier, mensch en ploeg zich om. Zoo ontstonden onze ploeglengten, de ruimtegrenzen van boeren, akker en veld. De boer moet grenzen kennen, wanneer hij eigen kracht en die zijner dieren zinrijk wil gebruiken.
Het wezen van het boerenlandschap is een zichtbaar begrensde ruimte, waarbinnen hij zaait en werkt. In diezelfde diepe akkervoren liepen de voorvaderen, gelijk zijn kinderen het ook eens zullen doen.
Hun levensruimte in het Noord-Westen van Europa moesten onze boeren vele generaties lang en met onuitsprekelijke inspanning bevechten. Zij ontworstelden haar aan het bosch, dat eens het gansche land overdekte, waarin slechts meren en rivieren en stukken laagveen open plekken vormden. Zij moeten ook nu nog voortdurend ploegen, hakken en wieden om alles, wat in het wild groeit den baas te blijven. Deden zij dat niet dagelijks, zoo zou in een eeuw het geheele land weer bosch zijn. In een verbeten strijd van den Noordrasmensch tegen het lot kreeg men het oerwoud onder de knie.
Het behoorde als Uutgaard evengoed tot het Germaansche wereldbeeld, als de gerooide vlakte, de Midgaard, het meest verheven zinnebeeld, bakermat en woonstee der ziel van alle Germaansche menschen was.
Er is in de talrijke wijde gebieden van Noord-West-Europa uit het naar ruimte beperkte vaderlandsche gebied iets geheel anders ontstaan: op tal van plaatsen wordt de ploeg niet langer door dieren

De steppe dringt Europa binnen. Groote, oorspronkelijk beboschte gebieden vooral in het Middellandsche Zee-gebied, zijn door roofbouw in vroeger eeuwen eveneens boscharm geworden.

getrokken. Groote, geweldige machines trekken hem, of een geheel stel ploegen tegelijk, vaak mijlenver door het land. De geest der steppe is tot diep in de oude boerenprovincies, ook in die van het Oude Rijk doorgedrongen. Bestond eens de hoeve van het groot gezin uit de besloten ruimte van het eigen heem, later werd die gevormd door de gezamenlijke dorpsgronden. Vandaag aan den dag liggen vaak twintig en meer dorpsakkers in een enkel gebied zonder zichtbare, gegroeide grenzen bij elkaar. Het in verloop van duizenden jaren gegroeide en ontstane oudvertrouwde vaderlandsche voorstellingsbeeld ging grootendeels verloren. Over de overdreven groote vlakten trekken de menschen, die inderdaad geen halt, geen eigen land meer zien, als in de echte steppe, als zand en stuifaarde. Op het laatst nemen zij de vlucht. Wij weten, dat de vlucht van het land een diepere oorzaak heeft, dan het verlangen om van broodwinning te veranderen.

Het vreeselijkste voor een Germaanschen mensch is het verlies van een zegenrijk, vruchtbaar en schoon eigen land. Het is een moord, gepleegd op de ziel van den enkeling. Voor het volksgeheel beteekent het, waar het doorwerkt in de nakomelingen, het verlies der meest kostbare scheppende krachten.

Sinds twee duizend jaar is het trekken en zwerven door weinig veeleischende volkeren het groote nationale gevaar voor alle Germaansche volkeren geworden. In werkelijkheid gaat het niet om het feit, dat men zoo weinig veeleischend is, maar om begeerte naar een gemakkelijk te verkrijgen buit. Volgens zijn natuur is het volk, dat niet veeleischend is, eeuwig tot roof bereid.

Wij spreken terecht van de groote met graven bezaaide wegen, die vanaf de Alpenpassen tot naar Sicilië en Apulië voeren. In werkelijkheid echter is tusschen de Wolga en de Elbe meer Germaansch bloed verloren gegaan, dan op alle wegen en slagvelden van Italië, Frankrijk, het Iberische Schiereiland en Noord-Afrika bij elkaar. Nog in de 17e eeuw kon men aan de Zwarte Zee gothische woorden hooren spreken! Nog geen anderhalve eeuw geleden troffen de taalonderzoekers tot hun eigen verbazing op de Krim de „Krim-Gothen" aan! In de wijde gebieden van het Oosten vinden wij hun sporen terug in de gedaante van deels geweldige bewateringswerken, die onze bewondering afdwingen, in groote dorpen en steden, die nu verzand zijn. En ook vandaag aan den dag zagen onze SS-mannen daar ginds nog menigeen, wiens gelaatstrekken Gothisch aandeden. Uit Kalmukken, Tartaren en vele Turksche volken mendelen ook nu nog de blonde zonen van het hooge Noorden uit. Het zijn niet uitsluitend de honderdduizenden en millioenen, die sinds den tijd der groote Russische keizerin van Duitschen bloede, Catharina, van uit het Westen van het Russische Rijk steeds weer opnieuw de eindelooze steppenzee binnen trokken en daar steeds weer opnieuw tusschen de nomadenvolkeren van het Oosten als kaf voor den wind

verstoven, er zijn nog oneindig veel grootere grafvelden van aaneengesloten Germaansche volkeren in de wijde gebieden tusschen den Finschen Golf en de Kaspische Zee te vinden. Het Oosten is het grootste graf van Germaansch bloed. Gelijk het lot den enkeling in den loop van zijn leven slechts een enkele maal opwekt en aanzet, ten einde hem de mogelijkheid tot volle ontwikkeling en ontplooiing te bieden, zoo is het ook in het leven der volkeren. Slechts zelden wordt een volk de gelegenheid geboden zijn lot volkomen in eigen hand te nemen, ten einde voor honderden, duizenden jaren het bestaan en de grootheid van het volk te waarborgen en de daarin sluimerende krachten tot ontplooiing te brengen.
Wie de geschiedenis van onze volkeren in haar groote trekken vermag te overzien, moet erkennen, dat de weergaloosheid van onzen tijd en van onzen Führer een dergelijke uiterst zelden voorkomende, door God gegeven, bij uitstek volksbiologische gelegenheid biedt, om in volledig vertrouwen op het lot, een werk te wrochten, dat mogelijkheden van dusdanige grootheid openbaart, dat wij er alles op moeten zetten, om het, ieder voor zijn deel, volkomen te verwezenlijken.

Gebroed der steppe

Een vooraanstaand Franschman schreef in 1842:
„De eigenlijk barbaarsche mensch ziet er als volgt uit: Zijn ledematen zijn gedrongen, zijn nek is dik en kort, iets onbeschrijfelijk leelijksch aan zijn geheele lichaam doet hem gelijken op een tweevoetig monster of op een van die grof uitgehouwen menschelijke gestalten, die men wel aan steenen balustrades langs een trap aantreft. Hij is volkomen wild.
Zoo noodig, kan hij het vuur missen, zelfs wanneer hij zijn voedsel moet bereiden. Hij eet wortels en vleesch, dat gaar of rot wordt onder het zadel van zijn paard.
Hij zal zich onder geen dak begeven, tenzij hij daartoe genoopt wordt. Voor huizen gevoelt hij een afschuw als voor graven. Hij trekt over bergen en door dalen, steeds maar voort en weet van jongsaf honger, dorst en koude te verdragen....
Hij ploegt geen bodem, hij bewerkt geen akker, hij weet niet wat een ploeg is.
Steeds zwerft hij rond, als zocht hij een vaderland en een haardstede. Vraagt gij hem, waar hij is, dan weet hij het niet. Vandaag is hij hier, maar gisteren was hij ginder; daar ginds is hij grootgebracht, maar ver daar van daan geboren...."
Dit beeld werd aan de Hunnen in het jaar 375 door Ammianus en Jordanis ontleend, ten tijde van Rome's val. Vijftienhonderd jaar zijn verloopen, de gestalte is weer verschenen en het portret vertoont nog immer gelijkenis.

Victor Hugo, „Brieven aan een vriend", 1842.

Tarwesteppe in het middendeel der Oekraïne.

Verandering der Steppe

Uit de oersteppe, die Europa in het Oosten begrensde, is in de laatste honderd jaar iets geheel anders ontstaan. Verdwenen zijn op enkele resten na de oude plantengemeenschappen en het aan de steppen aangepaste leven der talrijke nomadische volkeren.
Ongeveer op den overgang van de negentiende naar de twintigste eeuw scheurden diepgaande ploegen aan lange staaldraden door locomobielen voortgetrokken het land. Daardoor verdwenen de tooverbeelden der lente, gelijk Europa die nergens anders in een dergelijken rijkdom van kleurige vlakten vertoonde. Milliarden wilde pioenrozen werden door de ploegscharen omgewoeld, eggen en harken zamelden ze bijeen. Billioenen witte, roode en gele tulpen met hun gespikkelde en gestreepte kruisingen leidden gescheiden van de pioenrozen een bestaan van verrukkelijke kleurenpracht. Alweer op zich zelf bloeiden daar op groote oppervlakten de kortgesteelde gladiolen met hun diepwarme kleuren. Nergens anders kwamen de eenheid van bodem en plantengemeenschappen zoo haarfijn tot uitdrukking als in de steppe. Cirkels en veelhoeken vormden zij op den bodem.
De grootere groepeering bestond uit reusachtige, vele duizenden kilometers lange Oost-West verloopende gordels, van het Zuiden naar het Noorden elkander opvolgend. Verdwenen zijn heden ten dage de met dwergpruimen bezaaide vlakten in teere pasteltinten. Wat de oersteppe aan plantenbeelden vertoonde, was afwisselender dan alle andere natuurlijke begroeiingen van ons werelddeel. En ieder jaar vertoonde zij weer een ander beeld. Wanneer de winter plotseling harde vorst zonder sneeuw bracht, dan konden de afgestorven plantenresten niet in humus overgaan. In zulke gevallen vertoonde de bodem dan vaak een tot 5 pct. stijgend gehalte aan stikstof. Waren de jaren heet en droog, dan kon het zaad niet kiemen. Vaak reikten de pluimen van de pollen der reuzengrassen tot boven de schoften der paarden, zonder de aarde volkomen te bedekken en verstikten toch de kleinere, den bodem bedekkende planten.
Het volgende jaar konden de hooge grassen op dezelfde plekken geheel ontbreken en een korte begroeiing bleef enkele maanden groen, om spoedig daarop bruin en vervolgens geel te worden. In inzinkingen in den bodem, vaak meer dan een halven meter diep, bleef tegen den wind beschut en door het hoogere vochtgehalte van den grond het plantendek langer groen. In jaren van langdurige droogte braken de stormen der steppe de halmen en afgestorven boven den grond uitstekende plantendeelen af en joegen deze als reusachtige, vaak meterdikke rollen naar de inzinkingen, tegen terreinverhoogingen en andere hindernissen aan. Door deze steppenrollers verdeelde zich het zaad naar alle kanten, en wel zoo zorg-

Korensteppe in het middendeel der Oekraïne.

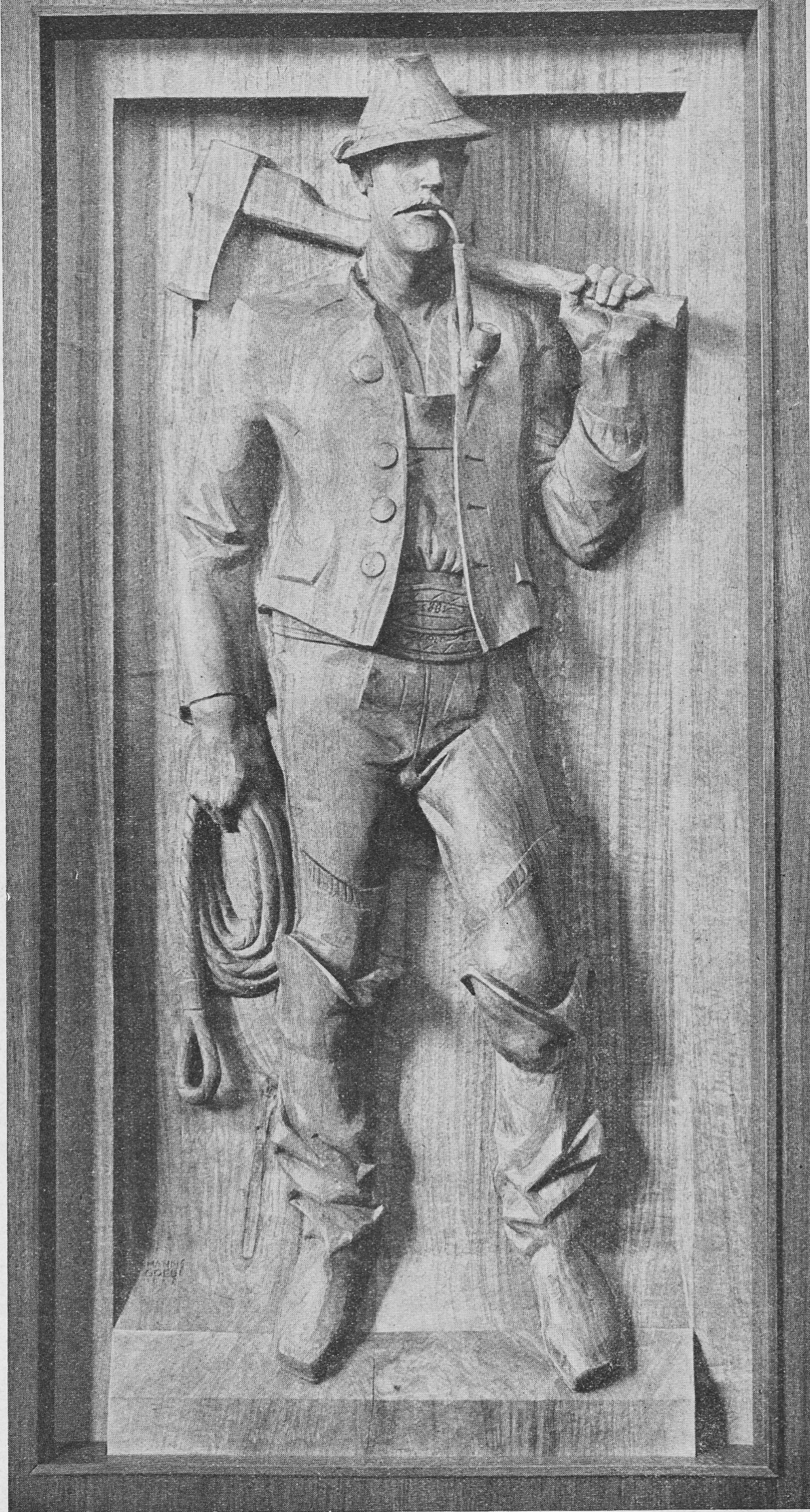
vuldig en juist, alsof de boer het met de handen gedaan had. In enkele jaren werd het zaad over geweldige afstanden getransporteerd. Zoo wisselde het plantendek van jaar tot jaar. Steeds was het een afspiegeling van het grillige, onberekenbare weer, dat voor de steppe zoo kenmerkend is. Sappige weiden en kale vlakten wisselden elkander in eeuwige, niet te voorziene variatie af. Steeds weer loerde de dood in zijn meest gruwelijke gedaante op menschen, kudden en in het wild levende dieren. Aan gene zijde der Kaspische Zee, in het meest Zuidelijke deel der steppe, ligt zelfs niet zelden het gezaaide koren vele jaren lang in de „akkers", voordat het na ingetreden bevochtiging van den bodem kan opkomen. Steeds ligt de honger in de steppe, de rijkste gronden ten spijt, op den loer. Gebrek was de oorzaak en de oerkracht, die dreven tot den eersten trek vanuit het Oosten naar het eindeloos wijde der steppe. Belust op roof en buit zwierven de volkeren der steppe toen verder naar het groene land van belofte, over den Dnjepr, over Weichsel en Oder.
Het eindelooze wijde is gebleven, dat de bolsjewieken tot in het schier groteske opdreven, doordat zij al het natuurlijke, namelijk de laatste, echte steppenplant, vernietigden, zonder iets nieuws er voor in de plaats te zetten, behalve dan het zaaien en oogsten van de echte, nuttige planten.

De ons reeds leeg en eenvormig voorkomende, doch uitermate vruchtbare Maagdeburger Börde (laagvlakte) is een liefelijke, schoon beplante, veelkleurige bloemenbak, vergeleken bij de eindeloosheid der graanvelden, welke den spoortrein vanaf de oevers van de Kaspische Zee via Charkow tot voor Moskou vergezellen. Gebleven zijn naast het eindelooze wijde de onbeheerschte en roovende mensch en een volkomen onevenwichtig klimaat, waarvan men over het algemeen nog maar weinig afweet. Zoo bedroeg bijv. te Moskou in den nacht van 6 op 7 December 1941 de temperatuur —38° C., in den nacht van 8 op 9 December 1941 —3° C.; aan de Zuidpunt van het Ladogameer bedroeg de temperatuur op 8 December 1941 +2° C. en slechts 40 km. ten Westen daarvan —28° C.; te Rostow op 6 December 1941 —18° C. en in den nacht van 8 op 9 December —3° C. In den zomer kunnen aan den Midden-Wolga na het plotseling optreden van heete en droge winden binnen 70 minuten sterke en daar thuis hoorende planten door uitdroging ten gronde gaan, zoo sterk is de invloed der droge lucht op deze breedten der zeer ruime landschappen, welke van geenerlei beschuttenden aanplant zijn voorzien. De zeeklimaatzone, die grof gezegd in Noord-Zuidelijke richting loopt, heeft door de onbelemmerde kontinentale winden uit het geweldige, zich van de Oostzijde aansluitende gebied zeer diepe en plotselinge indeukingen te verduren, die zoowel in den winter als in den zomer het leven der planten en daarmede der menschen in

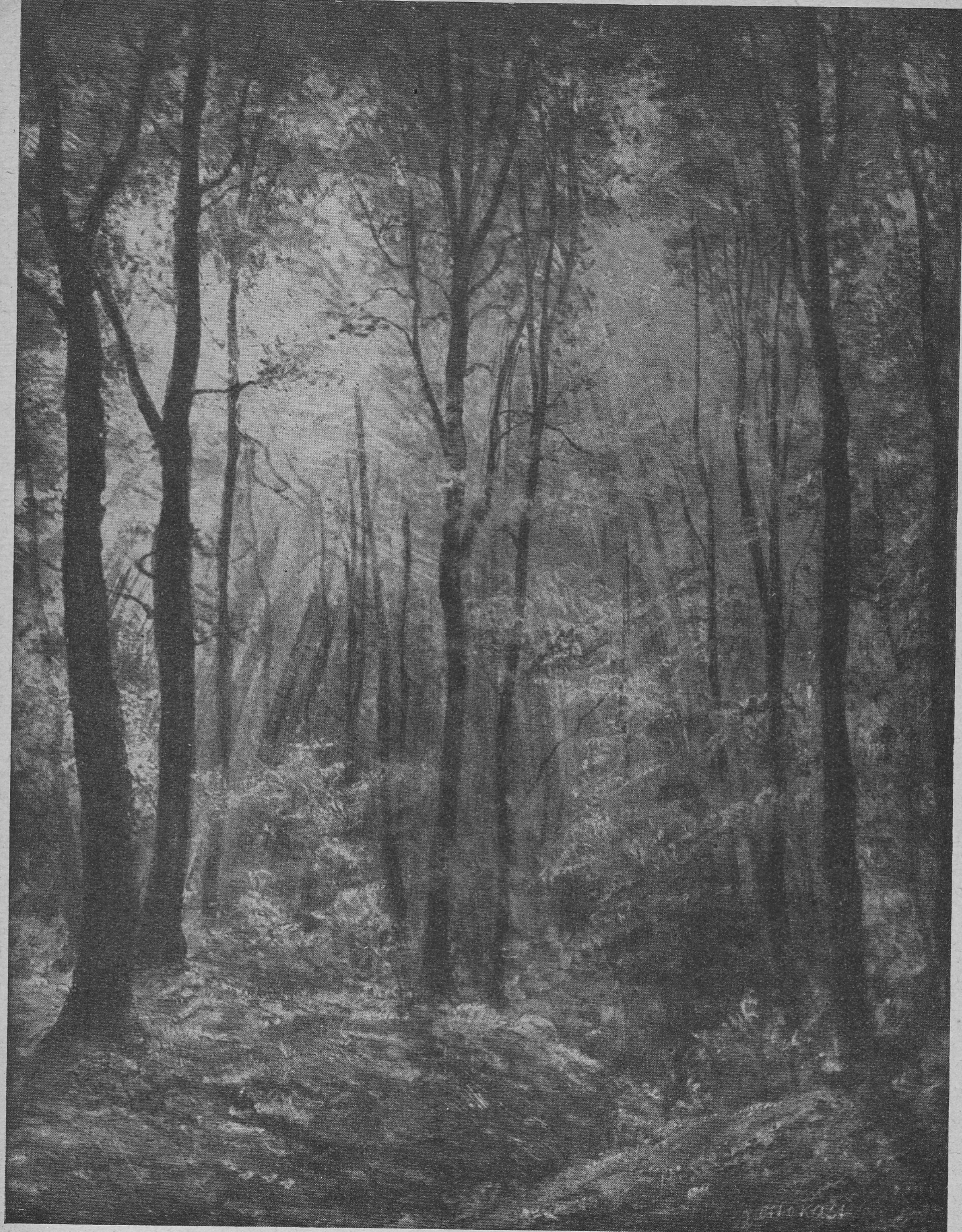
Maaidorschmachine, die aan de vernietiging door de Sowjets ontkwam, bij het oogsten van een kortstelige, doch productieve graansoort.

gevaar brengen. Is de koudepool ten Noord-Oosten van het Baikalmeer met minustemperaturen tot 70° C. toe beboscht en grootendeels weinig aan winden onderhevig, zoo is daarentegen het aan stormen zoo rijke klimaat van Bessarabië in den winter uiterst hard, omdat hier de boomlooze vlakte naar het Oosten toe aansluit. De Oeral en de Kaspische Zee zijn de laatste verdampingspannen met voortdurend snel dalende waterspiegels van een vroegere belangrijk grootere en samenhangende zee. Het is niet onmogelijk, dat wij deze weer eens vanuit de Zwarte Zee zullen moeten vullen. In het wijde steppengebied trokken onder de Sowjets honderdduizenden tractors de ploegscharen. Groote maai-dorschmachines oogstten het graan. Vrije boeren bestaan er niet. Slechts staatsbedrijven, onverschillig welken naam men er aan geeft, zijn de bedrijfseenheden. Een gebroed, een gedierte, bestaande uit gruwelijk misleiden deelt daarover de lakens uit. De steppe aanschouwde in de laatste tientallen van jaren wederom moord en doodslag zonder einde. Wat er aan arbeiders overbleef, werd geestelijk totaal kapot gemaakt. Geheel verdierlijkt aanbidden zij hun buik als een God, zonder dat deze ooit gevuld wordt.
Wel stuit men op prestaties, die uit een technisch oogpunt merkwaardig zijn, die op menigeen met een eenzijdigen kijk op de dingen indruk zouden kunnen maken. Maar waar blijft het gezond verstand, wanneer, gelijk reeds vroeger zoo vaak het geval was, op de vruchtbaarste gronden millioenen menschen verhongerden en elkander opvraten? Wie zou durven beweren dat de aarde op deze breedten vruchtbaar blijven kan. Nam en zocht het oude steppenvolk in het wijde gebied de door de natuur geboden voedingsmogelijkheden, dan is de wijze waarop de bolsjewieken het land benutten niets dan roofbouw op den bodem. Het is een teren op de voorloopig nog voorhanden zijnde massa aan goederen van goddelijke schepping. Maar wanneer voor deze breedten de gemiddelde weerstoestand zich voor langeren tijd eens in ongunstigen zin verandert, wat steeds mogelijk en te vreezen is, dan zullen onverbiddelijk millioenen en nog eens millioenen tonnen aarde tot stuifaarde worden, en gruwelijker dan ooit te voren zou het moorden worden, want slechts eenjarige, den bodem niet vasthoudende steppengrassen (graan) werden door de Sowjets aangeplant. De door bolsjewistisch onverstand met rust gelaten oersteppe doorstond daarentegen zelfs de hevigste steppenbranden, uit wier asch na korten tijd de groene spruiten van het nieuwe leven opschoten.
Slechts voor wien de natuur een volkomen gesloten boek is, een volkomen geestelijk ontzielde, kan den waanzin der bolsjewieken goedkeuren. De steppe van een dergelijk soort is de dood voor den boer.

Zoo openen zich voor den Germaan geweldige vraagstukken en verplichtingen.

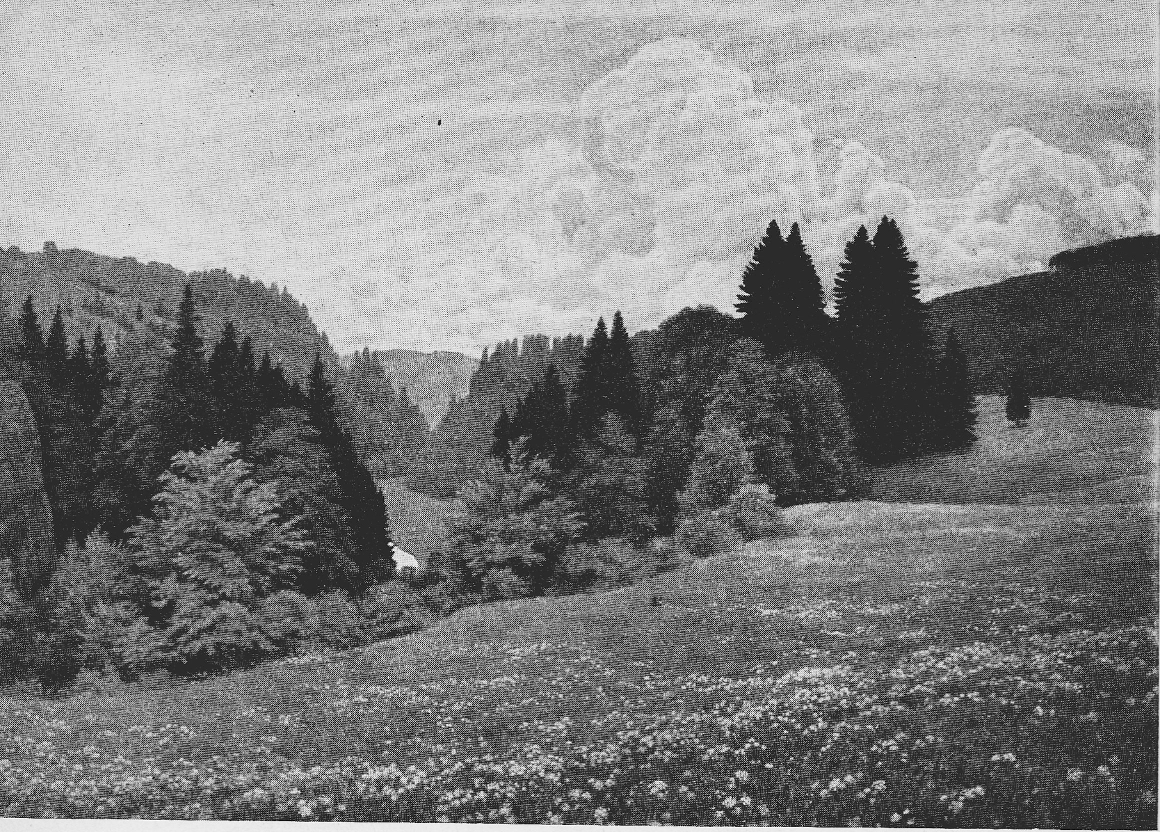
Houtplastiek in den Führerbau te München.

Het Woud

Een es weet ik staan, Yggdrasil heet hij,
Hoog en met helder heilvocht begoten,
Vandaar komt de dauw, die valt in de dalen;
Groen staat hij eeuwig aan de bron van Urd.

Het bosch is een plantengemeenschap vol wonder en geheim, die onze zinnen geheel in beslag neemt. Gelijk alle natuurlijke plantengroei is het aan klimaat en bodem gebonden. Als veroorzaker en handhaver van het weer speelt het een zeer belangrijke rol. Het verleent aan geheele werelddeelen hun uiterlijk en schenkt mensch en dier hun levensmogelijkheden. De Germaansche volkeren zijn boschvolkeren. Van ouds bestond er tusschen deze volkeren en het bosch een zeer nauwe wisselwerking. Op leven en dood zijn zij met elkander verbonden.
Sinds den tijd, dat de door het smelten van het landijs gevormde watermassa's waren afgevloeid en de achtergebleven enorme massa gruis en aarde zich met groen overdekt hadden, is Germanje, in het bijzonder Duitschland, Denemarken en Zweden, een boschland geweest. Het zou opnieuw een dergelijk land worden, hadden wij niet het bosch voortdurend moeten terugdringen, ten einde onze voedingsgewassen te kunnen verbouwen. De Germaansche mensch heeft steeds een strijd gevoerd tegen het natuurlijk opdringen van het bosch. Deze eeuwige en harde strijd tegen het bosch heeft voor een zeer belangrijk deel zijn stempel gedrukt op de karaktereigenschappen van ons volk.
Reeds in het vroege ochtendgloren der Noordrasvolkeren staat naast het bosch de afzonderlijke boom als middelaar tusschen God en wereld en de menschen. De Wereldesch was een geweldige boom. Hij stond boven de drie bronnen des levens op in kultuur gebrachten grond.
De vroegtijdige scheiding tusschen het bosch, den afzonderlijken boom en de open ruimte in het bosch had een diepen en economischen zin. Niet de individueele boer was de eerste kolonist. Het boersche grootgezin en de boersch-soldateske gemeenschap waren namelijk alleen bij machte het zware ontginningswerk en den arbeid, dien de uitbreiding der oude nederzettingen en woningen vereischte, naar behooren te verrichten.
Niet het bosch was den Ouden heilig, maar de lichte open ruimte

Gemengde boschgroei beveiligt de helling en geeft het landschap zijn schoonheid.

tusschen naast elkander staande oude woudreuzen op de schoonste punten van het landschap. De plaatsen van wijding en rechtspraak werden, met fijn gevoel aan de nabije en verre omgeving aangepast, uitgezocht en ingericht. Zij werden niet zoomaar toevallig in bezit genomen. Waar wij hen nu nog aantreffen, geven zij treffende bewijzen van de liefde tot het landschap onzer voorouders. Nooit lagen zij zoomaar ergens in het land. Het waren plaatsen waar de mensch met de Almacht tot een uitspraak kwam. Germaansch volk kwam slechts daar bij elkaar, waar het geheele beeld der wereldruimte hem iets zeide. Van deze plaatsen maakte zich dan in later tijden de christelijke kerk meester.
Het oude bosch zag er anders uit dan de aangelegde bosschen van tegenwoordig. Het bonte en rijke beeld van natuurlijke plantengemeenschappen van allerlei leeftijden en afmetingen trof men daar aan. Het waren oerwouden, die de enkeling niet durfde betreden. Daar leefden nog de oeros, de wolf, de beer, de wisent en de lynx. Ofschoon het niet bewerkt werd, schonk het bosch den toenmaligen menschen wat deze voor hun levensonderhoud noodig hadden. Het vormde het vaste groote volksbezit, het borg in zich de mogelijkheid

tot nederzetting van het nakroost en waarborgde het volk een frisch, geestelijk gezond geslacht, dat de handen uit de mouw wist te steken. De eerste nederzettingen waren weidelandschappen met uitgestrekte akkers, met hier en daar boomen. Hoe sterker de bevolking in aantal toenam en allen goeden grond ging beploegen, van des te grooter beteekenis werd het bosch voor de boersche gemeente als gemeenschapsbezit.

Uit den strijd *tegen* het bosch ontstond eeuwen achtereen een verbitterde strijd *om* het bosch. Het gemeenschappelijke boschbezit vormde een onmisbaren levensgrondslag voor het boerendom. Later moesten zelfs lichtere boschgronden gerooid en tot moeras geworden gebieden drooggelegd worden om er bouw- en weideland van te maken. Het recht op gebruik van hout uit het bosch was een zaak waar de bestaansmogelijkheid van den boer vanaf hing. Niets heeft het vrije boerendom meer kwaad gedaan, dan dat zijn bosschen allengs overgingen in het bezit van den leenadel en den staat. Steeds waar het volk tegen de overheid in verzet kwam, ging het ook altijd weer om de oude aanspraken op het bosch te herwinnen. Bij nadere beschouwing is dan ook slechts in die landstreken het echte boerendom bewaard gebleven, waar het boerenbosch of de boeren boschmark, althans het „hout" om den hof behouden bleef. Ook voor de landsverdediging zijn de bosschen van beslissende beteekenis. Strijd en oorlog zijn zoo oud als de menschheid zelf. Van oudsher waren *bosschen en heggen* krijgsmiddelen, plaatsen, waar de jager het wild kon besluipen, waar het laatste verzet kon worden geboden, waar geheele volkeren zich voor volledige vernietiging konden behoeden. Zoo behoedde de woudgrens aan de steppe op de lijn Tula—Kazan de volkeren van Noord-Rusland voor den moordlust der nomadenstammen uit de wijde, onbegrensde en onbeboschte gebieden, die zich uitstrekken tot aan den Stillen Oceaan.

Men moet de uitwerking van het Duitsche luchtwapen in de tot steppen verworden gebieden van Polen en Rusland of in Noord-Afrika met eigen oogen aanschouwd hebben, om te beseffen, dat bosschen en houtwallen vandaag aan den dag in militair opzicht een nog veel grootere beteekenis gekregen hebben.

Deze schutswallen van levend groen, bosschen en heggen moesten wij, onze kinderen en kindskinderen tot diep in het geweldige steppengebied doen opschuiven, voor ons eigen bestwil en ten profijte der daar in vreedzaam, gemeenschappelijk opbouwwerk levende heemvaste volkeren.

DE WOUDZONE IN HET OOSTEN

De mensch als vormer van het landschap

Help U zelf,
Zoo helpt U God!

Reeds in den jongeren Steentijd rooiden de Germanen de bosschen op de beste gronden, ten einde het beste graan, het krachtigste voedsel op akkers en velden te kunnen verbouwen. Ten tijde, dat de Germanen zich met dergelijken zwaren arbeid, die van zorg voor de toekomst getuigde, bezig hielden, stonden de volkeren in de Noordelijke woudgebieden van Rusland, in de boschlandschappen ten Noorden der steppe, op een zeer laag kultureel peil. Tijdens het eerste hoogtepunt in het bestaan der Germanen, te weten in den Bronstijd, toen wij reeds prachtige wapens en fraaie sieraden vervaardigden, toen wij in blijde en fiere scheppingsdrift de ontgonnen zware gronden beploegden en bemestten en door zorgvuldige bewerking tot steeds hoogere opbrengst ervan wisten te geraken, waren de Oostelijke naburen nog geen eigenlijke akkerboeren. Zij leefden als half heemvaste herders en visschers. Hun woonplaatsen waren niet als bij ons gelegen op de schoonste punten, op de hoogten, die het landschap beheerschten, maar in de lage streken langs rivieren en meren, ja, zelfs in moerassen. Zij dreven, gelijk zij dit heden ten dage ook nog veelal doen, hun armzalig vee in of naar de natuurlijke smalle strooken groenland tusschen bosch en laagvlakte. Hun lichamelijke en geestelijke krachten waren niet in staat het zware werk, dat het rooien meebracht, te verrichten. Zij waren niet bij machte den zwaren, prachtigen grond met hun eenvoudige werktuigen te beploegen. Maar na verloop van tijd zagen ook zij zich genoopt, gezien hun steeds aangroeiende volksmassa's, tot het rooien van bosschen over te gaan. Derhalve zochten zij de lichtste en daardoor veelal minderwaardige gronden uit, die slechts weinig of geen bosch droegen of slechts zeer dun begroeid waren en ontgonnen deze, ten einde graan en groente te verbouwen.

Daar zij zich met stalling van vee nagenoeg niet ophielden, konden de akkers niet voldoende van mest en humus worden voorzien, waardoor de gronden steeds schraler werden. Sinds den oertijd tot op heden kenmerkt de wijze, waarop men zich met bodem en levenskultuur bezig houdt, zeer scherp het verschil tusschen Germaansche en Oostelijke opvatting omtrent het inrichten van zijn leven in een gegeven landschap.

Wanneer men vandaag aan den dag uit het oude Duitschland over de grens naar het Noord-Oosten reist en land en menschen nauw-

lettend gadeslaat, dan bemerkt men het boven geschetste onderscheid in kultuur nog zeer duidelijk. Het lijkt wel of wij op een dergelijke reis in vreemde landen en landschappen van een geheel ander karakter terecht gekomen zijn, ofschoon God den volkeren aan weerszijden van de grens toch eens ongeveer gelijke landschappen ter beschikking stelde:
den Oeral-Baltischen heuvelrug, welke over zijn gansche lengte ongeveer dezelfde geologische afzettingen uit den IJstijd vertoont. Het is vrijwel hetzelfde geologische gebeuren, dat op de landschappen van Jutland, Sleeswijk-Holstein, Mecklenburg, Pommeren en Oost-Pruisen zijn stempel drukte, waarvan men tot aan den Oeral de natuurlijke voortzetting aantreft. Daarom kon de geograaf dan ook met het volste recht dit geheele gebied met een verzamelnaam aanduiden.

Beginnen wij bijv. onze reis vanuit Oost-Pruisen en komen wij in de streek van Bialystok-Grodno, dan vallen onzen Germaanschen boer „de schellen van de oogen". Hij ziet niet meer het vruchtbare heuvelland van Denemarken, Holstein of Mecklenburg, niet meer het aan graan en voer zoo rijke grondmorainelandschap van Oost-Pruisen, hij ziet slechts twee dingen, die een verbijsterenden indruk op hem maken: brandakkers en venen.
De brandakker is een stuk land, het moge nu uit zand of klei bestaan, waarop de veldvruchten ten gevolge van menschelijke onbekwaamheid, uitdrogen, verschrompelen en verschroeien. Op deze brandakkers wordt slechts dat geoogst, wat er zoo na afloop van het jaar te oogsten valt, zonder dat de menschen een poging doen het leven van den grond te beïnvloeden. Slechts een gebrekkig ploegen en zaaien is alles wat er gebeurt. Men verlaat zich volkomen op den zegen van God, zonder zich bewust te zijn van den plicht, zelf hierbij handelend op te treden. Het is de roofbouw van de ergste soort, welke hier in enormen omvang en over enorme oppervlakten wordt gepleegd.
Aangezien er geen winterkoren wordt gezaaid, spoelen regen en wind den levenden grond na den oogst weg en vullen daarmede de wijde dalen op. In de lager gelegen streken ontstaan reusachtige, tot heide, moeras en laagveen verworden oppervlakten. Daarop graast zesderangs vee, dat in goede jaren gemiddeld nauwelijks meer dan 2 liter melk per dag geeft, dat in de wintermaanden, doordat men niet voor wintervoorraad zorgt, half verhongert en er vel over been uitziet.
Brandakkers en venen zijn het die op het wijde land aan gene zijde van Oost-Pruisen tot bij Ingermanland en nog veel verder hun stempel drukken. Een uitzondering hierop vormen de sinds vele eeuwen door Duitsche menschen gekultiveerde voormalige Baltische provincies, die daardoor ook een veel normalere bodemgesteldheid

Landschap bij Newogrudok in de middelste Westrussische boschzône. De ordenende krachten der natuur bewaarden hier de schoonheid van het landschap, ondanks de ontoereikende eigenschappen der bewoners.

vertoonen. Voor Germaansche menschen, die van aanpakken houden, bergen deze misbruikte gebieden onuitputtelijke mogelijkheden. Zoo bevond zich bijv. het land Sudauen (Suwalki) twee jaar geleden nog in een zelfden verknoeiden toestand. En nu na slechts twee jaar Duitsch beheer valt er opmerkelijke vooruitgang te constateeren. En toch is dit nog maar een bescheiden begin! Wat onbekwame en roofzuchtige menschen honderden en duizenden jaren lang in een landschap verwoestten, kan niet in enkele jaren weer in orde worden gemaakt.
De taak, die de schepping van een behoorlijk landschap en land met zich mee brengt, bestaat in de allereerste plaats in het herstellen van het verband en de orde volgens de natuurlijke gesteldheden.
In den dienst aan den bodem, in den dienst aan het volk vindt het Germaansche verlangen zijn vervulling!

Deze natuurlijke gesteldheden in het oude boschlandschap van Europeesch Rusland zijn belangrijk gunstiger dan in de wijde gebieden van Noord-West-Europa.
Wanneer onze voorvaderen als verstandige menschen, die van aanpakken wisten, bij de eerste rooiing van het bosch de beste gronden ontgonnen, dan dwong hen de groei van het volk in den loop van duizenden jaren ook lichtere gronden voor landbouw te gaan gebruiken. Wij moesten, om den landhonger te kunnen stillen, op de lichte geestgronden van het schiereiland Jutland, op de Lüneburger-Heide, in Bentheim, in Münsterland en op de zandgronden van Nederland, ieder klein plekje gronds benutten, bemesten en beploegen, ten einde den bodem tot uiterste vruchtbaarheid te nopen.
Weliswaar vinden wij in de woudzone van Noordwestelijk Rusland ook lichte gronden, maar deze zijn lang niet zoo uitgestrekt als in de genoemde gebieden, terwijl waarlijk vruchtbaarder gebieden slechts door menschelijk onverstand tot dat werden, waarvan wij uitgingen: brandakker en veen.
De bosschen, die wij in het Noordwestelijk deel van Rusland aantreffen, vertoonen eveneens twee grondvormen: oorspronkelijke oerwouden en geplunderde heidevelden. Prachtige, sterk groeiende en winterharde boomsoorten zijn wegens den houtovervloed van het land behouden gebleven. Het zijn soorten, die verdienen in Noord-West-Europa ingevoerd te worden. In de nabijheid der woonplaatsen zijn de bosschen echter op gruwelijke wijze uitgeplunderd, verminkt, door weidegang vernield.
Ook in dit opzicht zal een met het geheel rekening houdende ordening van het landschap spoedig een verandering ten goede te weeg kunnen brengen. Het zijn landen, die wachten op het krachtig ingrijpen van den mensch, opdat vrucht en vee en blijde en fiere menschen, vol levensaanvaarding kunnen groeien en gedijen.

De Heilige Orde

Heiligheid der ongerepte natuur

Hoe groot ons volk was, welke verheven wijze van denken het bezat, hoe volmaakt zijn recht was, wordt mij steeds weer opnieuw uit het volgende feit duidelijk:
Het oude Germaansche recht belette, dat welke enkeling ook, welke onbevoegde, ook maar ergens iets in de voor alle menschen heilige, door God geschapen natuur vernielde. Tot nog in betrekkelijk late tijden was het in gebieden, waar Germanen gevestigd waren, verboden, binnen het gebied van een dorp een eik te vellen, wanneer niet de toestemming der overige boeren van het dorp aanwezig was. Mocht hij geveld worden, dan was daaraan de verplichting verbonden drie jonge eiken ervoor in de plaats te planten.
In dit rechtsbeeld hoort de heilige overtuiging, dat alles, wat er aan leven op deze aarde bestond en bestaat, door God geschapen en door God bezield was. Verdwaasde, boosaardige en domme lieden hebben daaruit de fabel, het gruwelsprookje gefabriceerd, dat onze voorvaderen goden en boomen aanbeden zouden hebben. Neen, zij waren uit een oeroud weten en oeroude leer van de goddelijke orde dezer gansche aarde, der gansche planten- en dierenwereld overtuigd.
Slechts een Ariër, een Germaan, was er toe in staat het dier, dat in

tallooze andere landen rechteloos is, in zijn rechtsorde te betrekken. Ook hiervan vinden wij resten tot in de late Middeleeuwen toe. Zelfs in gevallen, waar de door dieren aangerichte schade, zooals bij een ratten- of muizenplaag, zeer duidelijk voor de hand lag, kennen wij overleveringen, dat de stedelijke raad met de vernietiging dezer muizen en ratten niet zoo maar zonder meer op eigen houtje kon beginnen, want ook deze kleine, voor de menschheid toch in dit geval schadelijke dieren waren in de goddelijke orde verankerd, ook zij waren en zijn door God geschapen. Zoo werden zij voor het gerecht gedaagd, en de fatsoenlijke Duitscher stelde het kleine knaagdier een verdediger ter beschikking bij zijn rechtzaak, en eerst na de procedure, wanneer bewezen was, dat inderdaad rat of muis de orde op dit stukje aarde verstoord had, kon besloten worden, een vernietigingsveldtocht tegen hem te beginnen.
Vandaag aan den dag spotten wij wellicht met deze oeroude, naar onze meening kinderachtige opvattingen. Het zou beter zijn, wanneer wij piëteitslooze menschen van den nieuwen en nieuwsten tijd ons hoofd bogen voor het diepe en groote van deze wereldbeschouwing, van dit allerinnerlijkst wortelend godsgeloof en deze in God gegrondveste orde.

De Reichsführer-ϟϟ Heinrich Himmler
in een in 1935 gehouden rede.

Ober-Beiersch landschap, akker, omgeven door bosch en alleenstaande boomen.

Houtplastiek in den Führerbau te München.

Der Wijsheid laatste slotsom

Zinnebeeld van de gezonde levenskracht en van het geloof in een sterke toekomst was en is de vrije boer, die zijn akker ploegt, is dat volk, dat uit moeras en oerwoud onverdroten nieuw land schept.

Dergelijke menschen gehoorzamen daarmede aan een grondwet van het menschelijk leven; want volgens Germaansche opvatting is een onvermijdelijke voorwaarde voor menschelijke orde en vrijheid de bewerking en vorming van het land binnen de door de natuur gestelde grenzen.

Niemand minder dan Johann Wolfgang Goethe, over de geheele wereld als een der grootste dichters erkend, is een voorstander dezer opvatting, als zijnde de diepste levenswaarheid.

Als minister, wien ook de behartiging van agrarische aangelegenheden was toevertrouwd, wist hij dat het scheppen en vormen van nieuwe levensruimte de volle inspanning juist der besten verdiende. Faust, de hoofdfiguur uit zijn diepzinnigste werk, spreekt zich op het einde van een leven van zoeken uit voor het werken aan den grond ten dienste der gemeenschap. Dat is voor hem „der wijsheid laatste slotsom".

Dit alleen waarborgt de dankbare herinnering en den vruchtbaren wedijver van latere geslachten en daarmede de onsterfelijkheid.

Daarom laat Goethe Faust dan ook uitroepen:

„Millioenen zal 'k daardoor een woonstee geven,
Om veilig niet, doch werkzaam-vrij te leven.
De beemden groen en vruchtbaar; mensch en vee
Voelen zich dra in 't nieuw gebied tevree,
Onmidd'lijk door de heuvelreeks beschermd
Door 't koen bedrijvig werkvolk opgebermd.
Een paradijs lijkt binnenwaarts het land.
Daarbuiten raze vloed tot aan den rand
En poge brokk'lend door een bres te spuiten,
Gemeenschapszin rept zich het gat te sluiten.
Ja, aan dit streven heb 'k mij gansch gegeven,
Der wijsheid laatste slotsom ik bevroed.
Slechts hij verdient de vrijheid en het leven,
Die daaglijks ze verovren moet.
Zoo leven hier, omringd door het gevaar,
Kind, man en grijsaard moedig jaar op jaar.
Zulk nijver wroeten lacht mij aan,
Op vrijen grond met een vrij volk te staan,
Dat oogenblik zou 'k willen vragen:
„O toef gij nog, ge zijt zoo schoon!"
Het spoor van d' arbeid mijner aardsche dagen
Blijft leven tot in verst aeoon. —

Bergweide op hellingen, die door gezond gemengd bosch worden beveiligd, met een ongestoord dieren- en plantenleven, waardoor wij haar schoon vinden.

De Weide

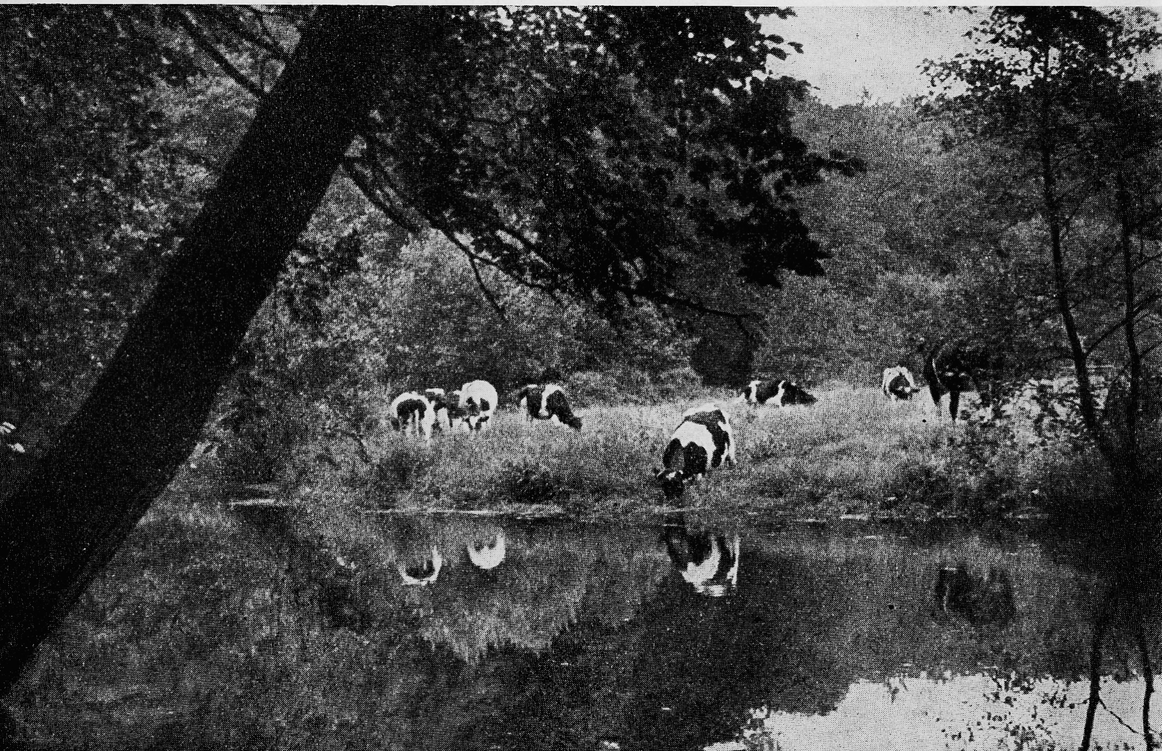
De weide is als plantengemeenschap mogelijk door het boschlandschap, matige winden en hooge vochtigheidsgraad der lucht. Zij is buitengewoon gevoelig voor een geregelde waterhuishouding van den bodem. Ontbreekt een der bovengenoemde voorwaarden, dan is het met haar gedaan. Goede weidegronden zijn de rijkste zegen voor het boerenbedrijf. De weide levert het voedsel voor rund en paard. Daardoor maakt zij indirect ruime stalmestproductie voor den akker mogelijk. Zoodoende is de weide het oudste kultuurgoed van het Germaansch-Duitsche boerenbedrijf. In het uiterwaardenlandschap van den voortijd leefden wisent en oeros, waaruit de huisrassen van ons rundvee hoofdzakelijk zijn voortgekomen. De weiden op de kaalkapterreinen in het bosch verschaften den runderen een verblijf-

plaats. Uit de oerweide zijn ook onze oude groente- en koolsoorten afkomstig, die de boer niet op den zonnigen akker, maar in met heggen omringde tuinen kweekte. Hij had een goeden kijk op het leven der planten.

De Germanen hebben sinds den jongeren Steentijd steeds weiden gemaakt, opzettelijk en met groote technische vaardigheid. Zij hebben daarmede de wezenlijke voorwaarden voor de weidekultuur zelf geschapen. De eerste vestigingen onzer voorvaderen lagen steeds op gronden, die voldoende gras opleverden. Nog in den aanvang van onze tijdrekening bestonden de Germaansche vestigingen uit groote uitgestrekte en met elkander in verbinding staande kaalkapterreinen in het bosch, te midden van overigens nog dichte, groote wouden. Deze gemeenschappen van kaalkapterreinen in het bosch waren door wegen met elkander verbonden. Zelfs ten tijde der volksverhuizingen bepaalde de aanwezigheid van water en weidegrond nog voornamelijk de plaats van vestiging.

De Germaansche boer is naar aard en wezen een veeboer. Voor hem is weide en groenland noodzakelijk. De Germaansche boer is aan het groene, niet aan het gele of bruine landschap gebonden. Dat bewijst de Germaansche geschiedenis, welk tijdperk men ook beschouwt. Het heeft geen zin, te beproeven Duitsche boeren te verplaatsen, naar

Het Europeesche rund was oorspronkelijk een boschdier. Schaduwgevende boomen beschutten het vee en verzekeren ook een zachten, rijken grasgroei.

Paardenfokkerij op de groene vlakten in Oost-Pruisen.

een land zonder weide en groen. Zij zouden geen vaderland, geen verworteling en houvast in het nieuwe land vinden. Zoo werden in de tarwesteppen van Canada en de U.S.A. boeren tot farmers. Hun grond werd veile waar. Gemoed en ziel werden even eenzijdig en leeg als hun economisch zoo eenzijdig graanbedrijf zonder weiden en met weinig vee. Slechts voorzoover weiderij mogelijk is, kan en mag daarom de Germaansche boer gaan trekken! Een grens van dezen aard, een boerengrens van Germaanschen bloede ligt echter nog ver ten Oosten der nieuwe Rijksgebieden! Te dien einde moeten — evenals in den voortijd — weer weiden „gebouwd" worden. De weideboeren wacht hier een onmetelijk groote en dankbare taak van waarlijk nationaal belang.

Het opnieuw scheppen van groenland in het verdere Oosten is van de watervoorziening en waterbenutting, van een verstandige weersbeïnvloeding door den aanleg van beschermingsstrooken van bosch afhankelijk.

De voor weiden geschikte bodem is over zeer groote uitgestrektheden in de beste kwaliteiten voorhanden.

Steppe, Bosch en Weide als Levensgrondslag

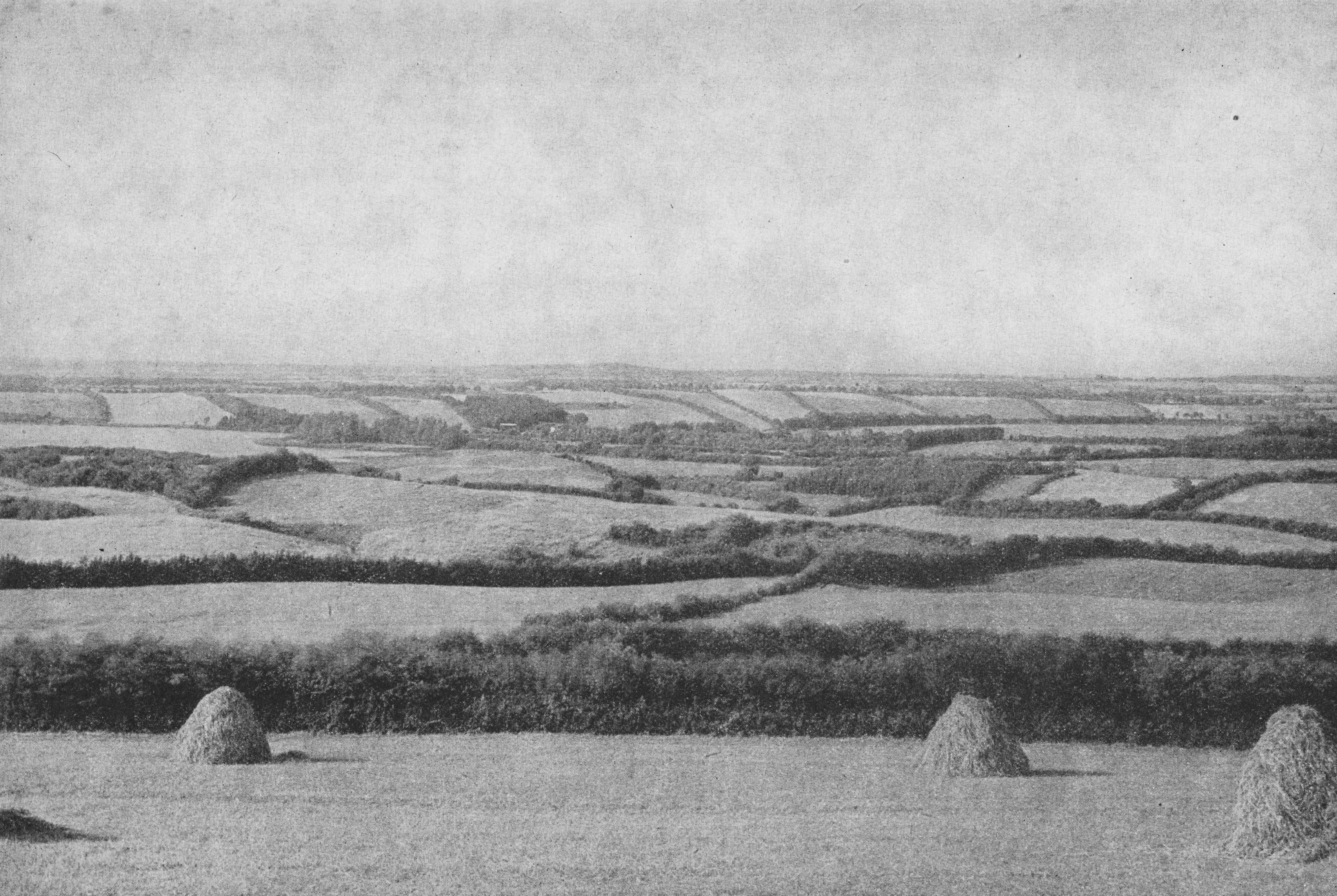
Niemand kan het in een bosch lang uithouden, wanneer hij voor zijn voedselvoorziening uitsluitend op het bosch is aangewezen. Het vleesch van het wild zou in een bosch slechts een uit weinig zielen bestaand volk kunnen voeden. Het plantaardig voedsel daarentegen staat den mensch niet in voldoende hoeveelheden en in geschikten vorm het geheele jaar door ter beschikking.

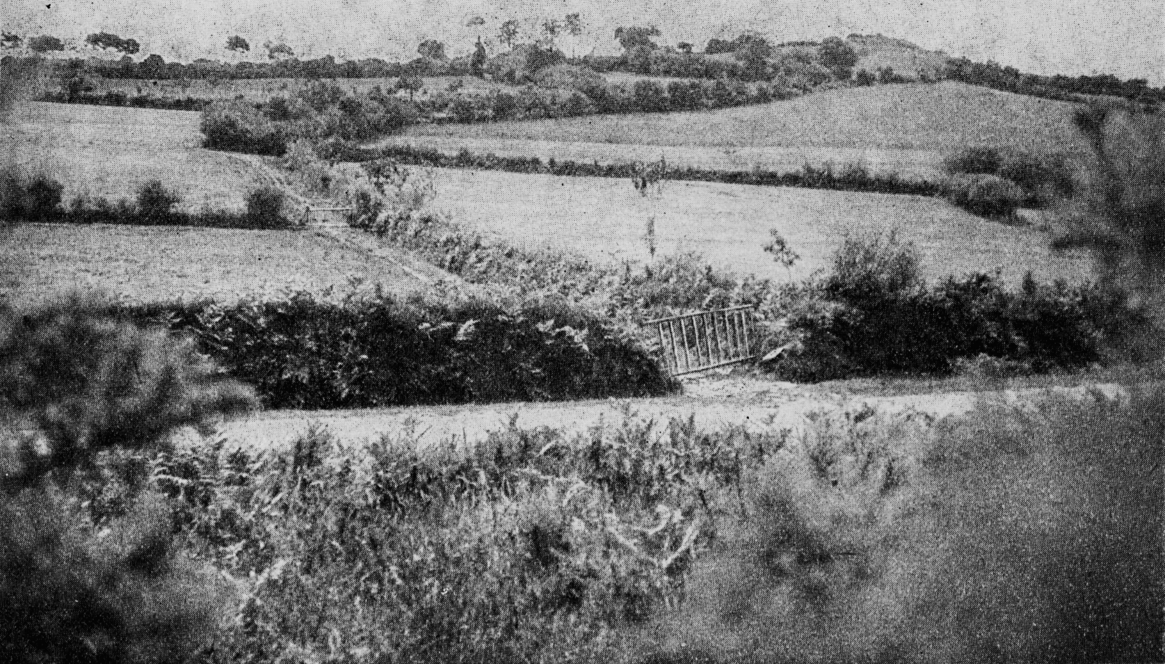
Reeds sinds vijf duizend jaar moesten derhalve onze voorvaderen het bosch rooien en ontginnen, ten einde graansoorten, kinderen der steppe, te kunnen verbouwen; vandaar de plaatsnamen als Osterode, Neurode, Wernigerode, Harzgerode, verder in Westfalen „Rote Erde" (Rodeerde), in Zwitserland „Rütli" (Rodli), in Denemarken Hilleroed, Birkeroed, Odensroed, Roegholt, in Nederland St. Oedenrode en vele andere. Bij de graansoorten komen dan later nog aardappelen en andere steppenplanten. Voor de steppenplanten moest een „steppeklimaat", maar ook een „steppenbodem" geschapen worden. De steppenplanten zijn aan den wind aangepast. In het bijzonder graan gedijt niet in een geprononceerd boschklimaat. Wanneer heden van een tot steppe worden van Europa gesproken wordt, dan kan dit in deze beteekenis terecht gezegd worden. Maar het zou toch volkomen onjuist zijn uit het oog te verliezen, dat voor de teelt der planten, die ons koolhydraten leveren, een zekere „steppen" geschapen worden moest. Vooropgesteld, dat de gronden vruchtbaar blijven, is dit onvermijdelijk, omdat zij voor de voeding van ons volk een levensnoodzakelijkheid is.

Het is nu zoo gesteld, dat op onze akkers in het geheel niet uitsluitend steppenplanten geteeld moeten worden, maar door vruchtwisseling ook planten, die een ander klimaat en bodem vragen. Het komt er dus in de eerste plaats op aan, het mikroklimaat en den bodem in het Oosten dusdanig te veranderen, dat zooveel mogelijk alle levensgroepen van onze kultuurplanten de gunstigste voorwaarden voor hun groei verkrijgen.

Werkelijk natuurlijke bodemtypen zijn in onze oude Europeesche kultuurprovincies maar nauwelijks nog te vinden. Door het vormen van een bouwterrein, bemesting en vruchtwisseling hebben zij, vergeleken bij den natuurlijken toestand, een zeer sterke verandering ondergaan. In het bijzonder zijn het de talrijke buitenlandsche plantengroepen, die verbouwd worden en die met hun diepgaande wortels en humusvorming de natuurlijke gesteldheid van den bodem het ingrijpendst veranderden. Onze Europeesche gronden zijn voor het

Natuurlijke beveiliging tegen de den bodem uitdrogende en verwaaiende winden door omheiningen en schotachtige verdeeling der vlakten. Germaansch heggenlandschap in Sleeswijk-Holstein.

Heggenlandschap in Bretagne.

grootste gedeelte kunstproducten geworden, wat aan hun waarde en bestendigheid geenszins afbreuk behoeft te doen. Onze gronden waren oorspronkelijk slechts voor een zeer klein gedeelte steppegronden. Het is veeleer boschgrond, die een voortdurende verandering onderging. Echte steppegronden zijn er niet van te maken, wanneer wij in den bovenlaag geen steppegrond aanbrengen. Gelijk in de echte steppe de bodem na de eerste bewerking verandert en gelijken tred houdend met de kultuur der steppe verder verandert, zoo zou zelfs het overdekken met een steppegrondlaag niet kunnen leiden tot het verkrijgen van een duurzamen steppenbodem.
Het begrip „verstepping", zooals het heden ten dage gebezigd wordt, kan derhalve geen wetenschappelijk begrip zijn, maar is het in overdrachtelijke beteekenis. De „Kultursteppe" heeft als begrip sinds vele tientallen van jaren ingang gevonden in den Duitschen woordenschat en zal daaruit niet meer verdwijnen. Onder kultuursteppe verstaan wij een aaneenschakeling van verschillende oorspronkelijke weidetypen, door heggen en boomen omgeven, en met gemis aan bebouwde akkers, waardoor een open landschap gevormd wordt.
Het is in het bijzonder de bescherming tegen verdamping, welke door speciale grondbewerking en door houtwallen in ruime mate begun-

Akker, beveiligd door bosch en alleenstaande boomen in Drenthe, Nederland.

stigd kan worden. Aangezien wij van een echte steppe in ons land niet kunnen spreken, omdat de steppe een permanent plantenkleed draagt, terwijl onze akkers vaak feitelijk meer dan een half jaar van plantengroei ontbloot zijn, is de beschutting tegen verdamping van onze velden belangrijker dan die in de echte steppe, wanneer wij de te beschermen oppervlakten op zichzelf beschouwen.

Door herbebossching der zeer lichte gronden (alle grondkwaliteiten onder 20 der nieuwe Rijksbodemschatting), door den aanleg van houtwallen en heggen en door het systematisch in groen leggen der dorpen en steden, wordt het geheele land veel sterker dan te voren weer een boschland, een boschlandschap. In natuurwetenschappelijk opzicht kan men deze taak in een enkelen zin samenvatten:

Het gaat er om, dat bosschen en houtwallen, heggen en boomen zooveel mogelijk water door verdamping in de lucht brengen, terwijl het aan den anderen kant noodzakelijk is, uit den door het ontbreken van bosch drooggeworden bodem zoo weinig mogelijk te laten verdampen.

Naast de verpleging van bosch en boomen is het voor alles de zorg voor waterhuishouding, welke in de toekomst onze bijzondere aandacht verdient. Het lijkt, na alles wat wij in de ontgonnen landschappen van Oost-Europa en de U.S.A., Canada en Australië moesten ondervinden, onbegrijpelijk, dat zelfs aan de eenvoudigste physische grondbegrippen tot op den huidigen dag niet voldoende aandacht werd geschonken, dan wel daarvan ten dienste van het

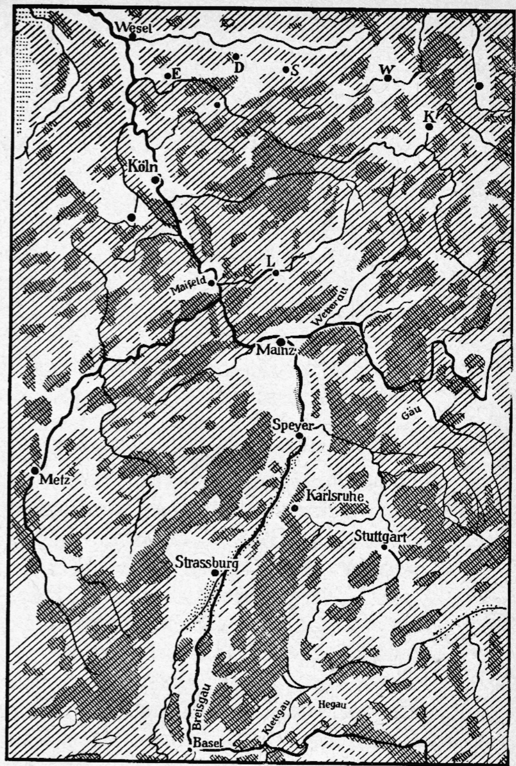

Vlaanderen.

kultuurlandschap gebruik werd gemaakt: Wij weten uit de natuurkunde, dat een enkele kubieke meter water in staat is 3000 kubieke meter lucht 1 graad Celsius in temperatuur te doen stijgen onder afgifte van 1 graad voor het water. Daardoor kunnen onnoemelijk groote hoeveelheden koude lucht verwarmd en voor de landbouwgewassen onschadelijk worden gemaakt. Naast deze zuivere warmteuitwisseling verkrijgen wij een groote hoeveelheid warmte, wanneer de onzichtbare waterdamp zich in zichtbare waterdamp (nevel) verandert. Ook hierdoor kunnen zeer groote hoeveelheden koude lucht

verwarmd en onschadelijk worden gemaakt.
Teneinde de luchtvochtigheid te verhoogen, moet meer water in de lucht komen, waardoor de aanleg van zoo goed mogelijk verdeelde, voldoend groote en warme watervlakten van de allergrootste nationaal-economische beteekenis is.
De omweg over de buitengewoon aanzienlijke en snelle omzetting van het water door middel van de verdamping der bosschen, is met betrekking tot den omzet van water algemeen bekend, doch men heeft hiervan tot dusver geen bewust gebruik gemaakt voor geheele landschappen.
Bij een Germaansch kultuurlandschap behoort naast bosch, akker en water de weide. Wat de grondgesteldheid betreft, beschikken wij daarvoor in het nabije en meer verwijderde Oosten over de gunstigste voorwaarden. De weidebouw wordt echter onmogelijk, wanneer ten eerste de verdamping tengevolge van warmte en droge winden te sterk is, en wanneer ten tweede de zonnebestraling te krachtig is.

Voorbeeld voor den teruggang van de bijna het geheele land bedekkende boschvlakten in den loop der eeuwen, sinds het jaar 1000. Het donker gearceerde is het nu nog overgebleven bosch.

Het aantal zonne-uren is echter in het verre Oosten ettelijke malen hooger dan in het Westen van Europa. Hoe meer wij dezen lichtfactor in gunstigen zin kunnen beïnvloeden, des te grooter zullen onze resultaten in het verder gelegen Oosten zijn.

Daarvan hier een voorbeeld uit de practijk: In de buurt van Neutomischl in de Warthegau ligt een oude volks-Duitsche vestiging, te midden van de aan vorst blootgestelde laagvlakte der Warthe. Van oudsher staan hier goedverzorgde boomenrijen, hoofdzakelijk bestaande uit elzen, in afstanden van vaak nog minder dan honderd meter van elkaar. Slechts aan het feit van het voorhanden zijn van deze schutstrooken hebben de daar gevestigde boeren hun zoo bijzonder waardevolle kultures te danken, die beschut tegen vorst en licht tusschen deze strooken van geboomte liggen. Van oudsher worden daar hop, mais, komkommers, kool en nog vele andere groente met goed gevolg geteeld.

Ook het Spreewald bij Berlijn is geen bosch, maar bestaat uit akkers en weiden, omringd door boomenrijen langs talrijke armen van de Spree. Ook hier worden eveneens in de aan vorst blootgestelde laagvlakte de kultures in de eerste plaats door de bescherming, die de boomen verschaffen, mogelijk gemaakt.
De verbouw van veevoeder in het verder gelegen Oosten kan slechts onder de bescherming van houtwallen, die ten opzichte van zon en water juist gelegen zijn, met succes worden ter hand genomen. Bij uitstek van belang is vanzelfsprekend de keuze van aan den bodem gebonden inheemsche boomen, die hun voedingsstoffen of uit bovengrondsch water of uit diepere aardlagen kunnen putten, zoodat zij de voedergewassen zoo weinig mogelijk schaden. Deze dingen zijn diepgaand onderzocht, zoodat experimenten met twijfelachtig resultaat vermeden kunnen worden.
Hoe men ook tegenover het geheele vraagstuk van het verdere Oosten moge staan, toch blijft de noodzakelijkheid, dat ter beveiliging van Europa de geheele ruimte naar het Oosten toe zoo ver als mogelijk is bebouwd wordt, d.w.z. van houtwallen, heggen en boschjes voorzien wordt.
Door het planten van deze beschuttingen kan zoowel den vijand met de wapens in de hand, als den wind en het weer de toegangsmogelijkheid naar Midden-Europa belet worden. De groote beschuttingen zijn door de natuur gegeven: het zijn de groote rivierdalen, die in hun hoofdrichting ondanks vele bochten van het Noorden naar het Zuiden loopen. Er worden hier op de hellingen in lang gestrekte horizonten bosschen aangetroffen, die een bron voor de watervoorziening vormen. Het is een dwingende Europeesche taak om, aansluitend aan dit woudbolwerk, voor den aanleg van houtwallen te zorgen of deze allengs te verbreeden en te verdichten ter bescherming tegen het licht.

Tusschen deze groote boschkomplexen zou men, eveneens niet schematisch, maar op grond van natuurlijke gegevens, breedere strooken bosch moeten planten. Op deze volgen dan de eigenlijke beschermingsaanplantingen binnen de bezaaide oppervlakten. Daar binnen liggen dan te midden van kransen van groen in de luwte de dorpen. De laatste beschutting moet de tuin bij het huis wezen, of bij de boerderij het bosch met geriefhout en de bongerd; het groene en bloeiende tehuis voor de ziel van den echt Germaanschen mensch. Het zijn echter niet uitsluitend de economische eischen voor een waarlijk Europeesche beveiliging, welke hier moesten worden besproken. Het zijn ook de geestelijke dingen, zonder welker volledige vervulling een Germaansche mensch niet kan leven. Een gezond mensch kan slechts in een gezond landschap leven en de scheppende krachten voor zich en zijn nakomelingen bewaren. Germaansche orde is de eenheid van alle natuurlijke dingen, is het irrationeele, waarin

wij in ons denken en doen, opgaan, „de Godheid is in het wordende en het zich veranderende, maar niet in wat geweest en verstard is". (Goethe). De onafgebroken beweging, het zich gestadig omvormen, het kringen en voortgaan, ondervinden de menschen aan zich zelf, aan dieren, planten en al het organische. Wij staan nog zoo dicht bij de natuur, dat wij in de plant nog het met ons verwante levende wezen vermogen te zien. Water is voor ons niet uitsluitend H_2O. Water is voor ons een spiegel des hemels met drijvende wolken en glanzende maan, is nevel, dauw en rijp, is een uiterst belangrijk onderdeel der natuurlijke schepping. Ook de wind is voor ons niet slechts een thermische vereffening der luchtmassa's. Wij zien de sneeuwjacht, hooren het ruischen en fluisteren van het woud, zooals wij lucht en regen proeven. Ons dunkt de kringloop van de sterren en van het organische leven geenszins een ordelooze warboel, een chaos, maar de welgeordende, hoogere, alomvattende en goddelijke scheppingsmacht.

Tegenover deze, onze zienswijze en geloof, staat de benepen bekrompenheid van het „ware zien" van menig ander volk. Onze natuurwetenschap heeft in toenemende mate weten aan te toonen, dat ook het schijnbaar levenlooze en beweginglooze zich beweegt. Bosschen en boomen, tegen wier woekering wij zoo vaak en voortdurend moesten strijden, zijn onze vrienden geworden, waarop wij den blik richten, die in ons binnenste het gevoel van het in het reine komen met het wereldgeheel bewerkstelligen.

Wij weten, dat wij zonder de beste en door de hoogste wilskracht bezielde industriearbeiders, zonder verkeer, zonder handel en wandel van een nijvere burgerij, zonder wetenschap en geestelijken arbeid geen oorlogen kunnen voeren en winnen. Niettemin echter moeten Duitschland en Europa op den breedsten grondslag een boerenvolk en een boschland worden, die zich kunnen weren en verweren, willen zij zich kunnen staande houden.

MIDGARD tegen UUTGARD

Het oceanisch klimaat, dat grof gezegd van het Noorden naar het Zuiden loopt, wordt in West-Rusland meerdere malen en zonder eenige regelmaat diep ingedeukt door de onweerstaanbare winden, afkomstig uit het geweldige gebied, dat zich in het Oosten daarbij aansluit.

Daardoor is het kenmerkende van het Russische klimaat zijn onberekenbaarheid en zijn schommelen tusschen hooge en uiterst lage temperaturen. De daar wonende menschen hebben zich, omdat zij elk initiatief en scheppend vermogen missen, gelaten in dit „lot" geschikt. De Germaan echter zal het lot te lijf gaan. Hij zal in den loop van vele generaties door plaatselijk rooien der enorme gesloten boschgebieden, door beplanting der steppen en door regeling van de waterhuishouding van lucht en bodem het klimaat veranderen. Hij zal op deze wijze een omgeving scheppen, waarin hij zich als mensch in ieder opzicht volkomen thuis zal voelen en welke zijn vlijt niet

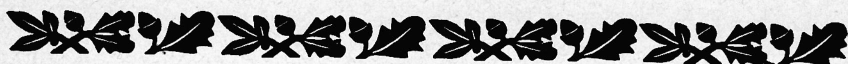
slechts met behoorlijke, maar voor alles met vaste opbrengsten beloont.
Met den diepsten eerbied echter zullen zijn kinderen en kindskinderen terug denken aan de generatie, die de meedoogenloosheid dezer nog ongetemde natuurkrachten zoo gruwelijk aan den lijve en den geest moest ondervinden.
Niemand is meer geroepen nog eens dezen strijd met Uutgard voor het nageslacht te schilderen dan de Führer.

Uit de rede van den Führer van 26 April 1942:

Mijn afgevaardigden! Mannen van den Rijksdag!
Toen ik de laatste maal tot U sprak, daalde over het Oosten een winter neer, gelijk men dien in Europa ook in deze gebieden sinds meer dan 140 jaar niet had beleefd.
In enkele dagen viel het kwik van 0 graden en daar boven tot 47 graden en meer onder nul. Wat dit beteekent, kan eigenlijk niemand beseffen, die het niet zelf heeft meegemaakt.
Vier weken vroeger dan men voorzien had, kwam daarmede aan alle verdere operaties een plotseling einde. Het front, dat zich midden in een voorwaartsche beweging bevond, mocht nog een achterwaartsche beweging beginnen, maar kon evenmin in de posities gelaten worden, waarin het zich op dat oogenblik bevond. Men ging er dus toe over de troepen te laten terugtrekken op een algemeene linie, die van Taganrog tot aan het Ladogameer loopt.
Ik mag het nu wel openlijk zeggen, dat dit feit hier wel gemakkelijk verteld kan worden, maar dat in werkelijkheid de uitvoering ervan ongeloofelijke moeilijkheden met zich meebracht. Het bliksemsnelle invallen eener zelfs in deze streken maar eens in de honderd jaar terugkeerende koude-golf met dergelijke lage temperaturen verlamde niet slechts den mensch, maar in de eerste plaats de machines. Er waren oogenblikken, waarop beide dreigden te verstarren.
Wie de ruimten van dit Oosten ziet, heeft daarbij rekening te houden met een psychologische belasting, die in 1812 de Fransche legers vernietigde en juist daarom ook heden ten dage als herinnering nog bij machte is het moreel van zwakke naturen te doen verslappen.
De zwaarste last van den strijd drukte nu op het leger en de daarmede verbonden vreemde afdeelingen.
Ik heb het daarom mijn eereplicht geacht, in dit oogenblik mijn naam aan het lot van het leger te verbinden. Ik voel mij als soldaat zoo zeer verantwoordelijk voor het voeren van dezen strijd, dat ik het niet zou hebben kunnen verdragen, indien ik niet op dit allermoeilijkste oogenblik met mijn persoon zou opkomen voor al datgene, dat de voorzienigheid met ons scheen voor te hebben.
Dat het nu gelukt is de dreigende katastrophe volkomen meester te worden, heb ik in de eerste plaats en uitsluitend te danken aan de

dapperheid, de trouw en de bereidwilligheid waarmede onze wakkere soldaten dit onmenschelijke lijden aanvaardden.
Zij alleen hebben het mogelijk gemaakt stand te houden met een front, waartegen nu de vijand een onmetelijk aantal soldaten als vee ter slachtbank dreef.
Maanden lang stormden steeds nieuwe, nauwelijks afgerichte massa's uit de eindelooze gebieden van Binnen-Azië of den Kaukasus tegen onze linies op, die in het bijzonder des nachts slechts steunpuntsgewijs gehandhaafd konden worden. Want het is onmogelijk, bij 30, 40 en meer graden vorst zoo maar in de open lucht te liggen. Wanneer de Rus nu eenerzijds toch met steeds nieuwe aanvalsgolven door dit nauwelijks versterkte Oosten heenbrak of -sijpelde, dan geschiedde dit met opoffering van honderdduizenden en nog eens honderdduizenden menschen.
Toen in het jaar 1812 de legers van Napoleon uit Moskou terugstroomden en eindelijk vernietigd werden, lag de laagste temperatuur ongeveer bij 25 graden onder nul. In dit jaar echter bedroeg de laagste stand van het kwik, dat wij op een plaats aan het Oostfront hadden gemeten, precies 52 graden onder nul. Wanneer ik nu samenvattend een oordeel over de prestaties van het leger zelf uitspreek, dan kan ik slechts zeggen, zij hebben allen hun hoogsten plicht gedaan.
Aan de spits staat ontegenzeggelijk opnieuw de Duitsche infanterie.
Met duizenden van kilometers achter den rug, voortdurend in het offensief, kwam zij plotseling schier volkomen onverwacht in een winter terecht, waarvan zij zich in dezen vorm geen voorstelling had kunnen maken, laat staan dat zij dien ooit beleefd had. Wij allen kennen den verlammenden invloed der koude. Zij maakt den mensch slaperig en doodt hem zoodoende pijnloos. Dat in de kritieke weken dit lot ons bespaard bleef, hebben wij te danken niet aan het bovenmenschelijke prestatievermogen en de wilskracht van deze soldaten alleen, maar voor alles ook van de onderofficieren, officieren tot aan die generaals toe, die in het besef van het dreigende gevaar met den hoogsten inzet van hun leven de manschappen steeds weer wisten mede te sleepen en hen samensmeedden tot die verzworen gemeenschap, die heden ten dage wel het beste is, wat ooit het Duitsche volk als soldaat zijn eigen noemde.

Wanneer ik over deze Infanterie spreek, dan zou ik vandaag echter ook voor het eerst in het bijzonder de aandacht willen vestigen op de onveranderlijke en voorbeeldige dapperheid en hardheid mijner wakkere SS-divisies en SS-politieformaties.
Ik heb ze bij voorbaat als een onwrikbare troep beschouwd, gehoorzaam, trouw en dapper in den oorlog, gelijk zij het in vredestijd beloofd hadden te zullen zijn.

Heldengraven in het Oosten

Nooit zal ik ze vergeten. Noch het afzonderlijke graf, dat eenzaam veraf van den weg bij wuivende korenvelden lag, noch de graven onder de hooge schaduwrijke boomen. Onvergetelijk ook blijven de graven langs den grooten weg, waar zoo verbitterd om gestreden werd, wier staalhelmen de wind als doodsklokken deed heen en weer bewegen. Ook het kleine, stille heldenkerkhof aan den rand der stad zal nimmer uit mijn herinnering verdwijnen.

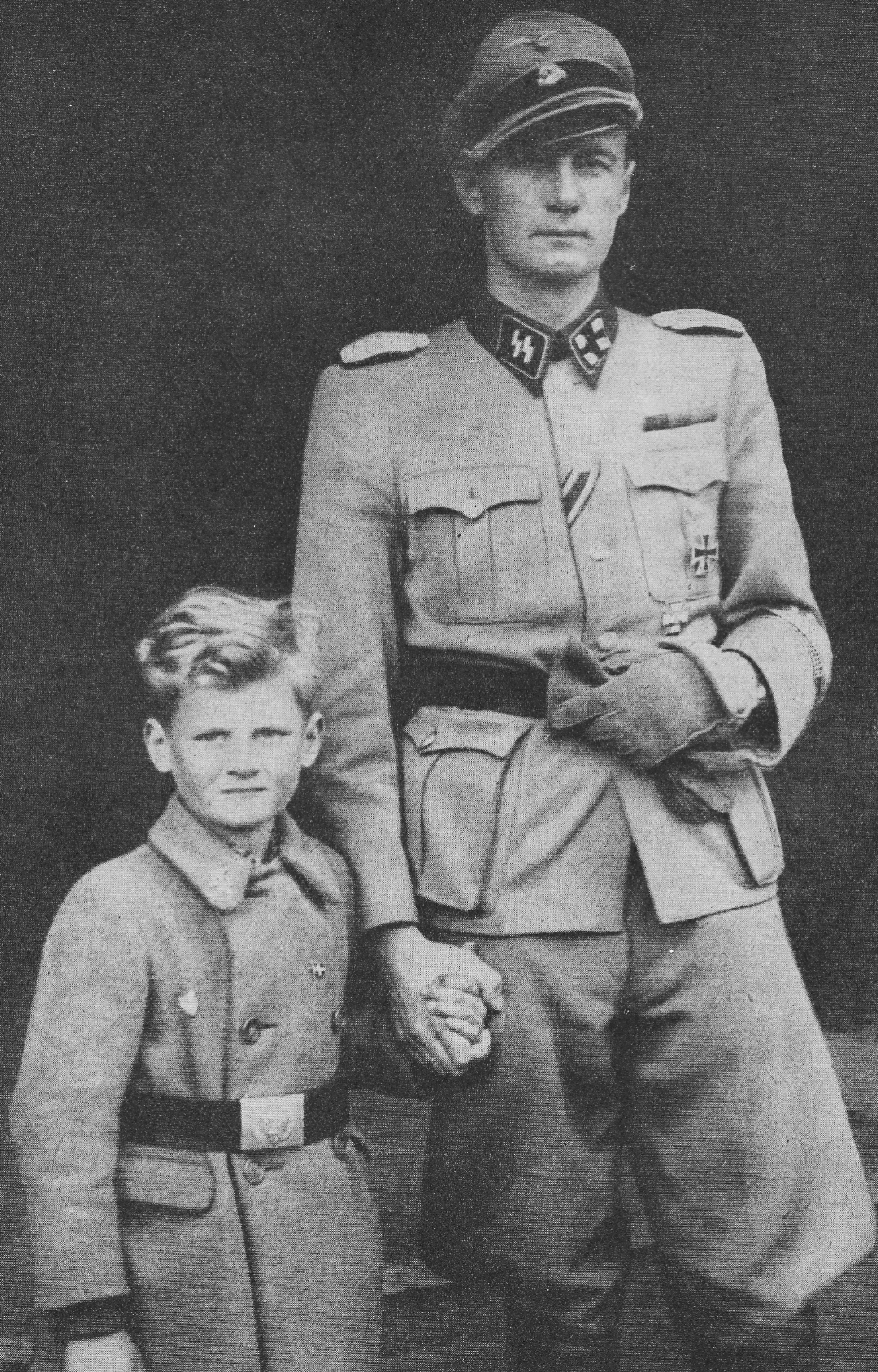
Overal waar men deze graven tegen komt, zou men er bij willen blijven stil staan. Hier onder vreemde aarde rust toch een stuk van het vaderland. Dood weliswaar en toch zoo vol leven. En ieder graf spreekt tot ons in een ernstige, ons diep doordringende taal. En veel neemt men van deze graven met zich mede. Zooveel dat schier het scheiden zwaar valt.

Toen ik voor de laatste maal op het stille, kleine kerkhof vertoefde, kwam er een oud moedertje. Het bleef staan, sloeg een kruis en bad bij de graven.

Volgens haar geloof moest men slechts bidden voor deze dooden. Naar onze opvatting hebben zij geen gebed van noode. Hun offer was immers het grootste en het zwaarste! Van ons vragen zij immers oneindig veel meer dan een kort of lang gebed. Zij verlangen van ons, dat wij aan hun offer den laatsten zin en wijding geven. Door een leven van offers en plichten!

Dan zijn zij steeds bij ons,
En wij bij hen.

SS-Division Wiking. Divisionsgefechtsstand, 9 Juni 1942.

DIVISIE-DAGORDER

Op 2 Juni stierf voor Leningrad als Kommandeur van het Vrijkorps „Danmark" de

OBERSTURMBANNFÜHRER DER WAFFEN-SS

CHRISTIAN von SCHALBURG

den heldendood. Vervuld van de grootheid der Idee der Germaansche gemeenschap schaarde hij, de gewezen kapitein der Deensche lijfgarde, zich in onze gelederen.
Als eerste ordonnansofficier der divisie nam hij aan den veldtocht in het Oosten deel, om begin Februari het vrijkorps Danmark onder zijn bevel te nemen.
De meesten van U kenden dezen prachtigen man, die op een verantwoordelijken post bij het Führungswerk der divisie, bij haar opbouw en tijdens den veldtocht rusteloos aan haar welzijn arbeidde, in den bewegingsoorlog overal voor verbinding zorgde, belangrijke orders overbracht en zich onvermoeid dag en nacht inspande, om mij bij de Führung der divisie te ondersteunen.
Hij was het voorbeeld van een heldhaftigen, onzelfzuchtigen man van Germaanschen trouw.
Hij was en blijft een der onzen!
Tot ons Wikingen behoort hij zoowel bij leven als in den dood!
Christian von Schalburg zal met het leven en de geschiedenis van onze Wiking-Divisie voor eeuwig verbonden blijven.
Wij, Wikingen, brengen hem onzen groet!

Dankbaarheid

Door Dr. Ake Berglund - Stockholm

Al die Europeesche menschen, die gevoel hebben voor den grooten tragischen tijd, evenals voor de dankbaarheid, welke het front past, zijn nog jong van hart. Als Zweedsch volksgenoot zou ik gaarne den grooten Duitschen Führer mijn persoonlijken dank betuigen. De meesten hier te lande hebben echter nog volstrekt niet begrepen, wat de beteekenis is van wat er daar buiten in Europa gebeurt, het zijn verblinden, misleiden, die nog in diepen slaap verzonken liggen.
Velen zijn verblind door haat, de angst voor den grooten inzet überhaupt; zij zijn gewend aan rust, aan stilte, aan welgevulde schotels en geregelde orde tusschen ontbering en genot, tusschen arbeid en uitrusten.
Nu is hun wereldbeeld verbrijzeld. Nu worden zij van haat vervuld tegenover hem, die de groote taak op zich heeft genomen, onze wereld tot een nieuwe te herscheppen; — dan wel zij haten zichzelf uit vertwijfeling over de vergankelijkheid van alle dingen. Velen zij nu nog door politici op een dwaalspoor gebracht, die al hun wijsheid uit een stervende en verouderde leer hebben geput.
Velen slapen nog verder hun idyllischen slaap te midden van het jaar der omwentelingen en beschouwen het groote gebeuren ten slotte als een verstoring van hun diepen, droomloozen slaap.
Al deze menschen zoover verwijderd van het groote strijdtooneel, zijn niet meer in staat tot een echt gevoel, voor dat, wat wij het gebeuren van deze dagen noemen.
Hun tijd is een tijd, die reeds achter hen ligt.
In den nieuwen tijd vinden zij geen plaats en kennen dientengevolge doel noch ideaal.
Zij leven voort zonder droomen, zonder verwachting op een vernieuwing, zonder geloof in de toekomst. Hoe zouden zij dankbaarheid kunnen voelen tegenover het strijdende front? Het eenige wat hun dan invalt, bestaat hierin, dat zij den Duitschen Führer met zijn wil tot het offer, met zijn offervaardigheid voor een nieuwe wereld, hoonen en belasteren.
En toch moet dit gevoel voor dankbaarheid tenminste in het hart der jeugd van het Europeesche werelddeel gewekt worden. Ook de Zweedsche jongens en meisjes moeten leeren, dankbaarheid te voelen tegenover het strijdende Europeesche front in zijn heldhaftigen, geweldigen inzet en voor zijn overwinningen. De Zweedsche jongeling, de Zweedsche jonge vrouw, de Zweedsche moeder, de Zweedsche arbeiders en studenten, de Zweedsche boer, de huisvrouw, zij allen moeten deze dankbaarheid in zich weten te doen opstijgen.

In Finland vechten Zweedsche vrijwilligers zij aan zij met Finsche en Duitsche broeders voor de bevrijding van het Noorden van de bolsjewistische bedreiging en de barbaarschheid van het Oosten. Zelfs niet voor hen vermogen de Zweden eenige dankbaarheid te voelen.
Nog weten de Zweden in het algemeen maar nauwelijks, dat in het Finsche leger 10 tot 20 pct. Finlandzweden strijden. Nog zijn ons de oogen niet geopend voor het feit, dat bovendien in Estland nog 7000 Zweden onder de moeilijkste en ellendigste omstandigheden tegen de bolsjewistische moordenaarsbenden streden.
Zonder een dergelijk gevoel van dankbaarheid kan geen Europeesch volk verlangen deel te nemen aan de overwinningen der Europeesche volkeren en menschen of profijt te trekken van de uit deze overwinningen geboren nieuwe scheppingen in Europa.
Zonder offer kan men niets nieuws en bestendigs scheppen. Zonder eerlijke waardeering voor de helden uit zulk een strijd of voor het geduldig en verbeten volhouden van het volk, dat achter het front het zijne doet, kan geen volk en geen mensch in een door offer en strijd herschapen Europa een rechtmatige plaats vinden. (Uitgave „Junges Europa" Heft 4 1942).

DE TREK NAAR HET OOSTEN

Noorsche mannen willen trekken,
willen kracht aan and'ren brengen,
Strijd schenkt vreugde ons en eer,
eer verhoogt van 't volk de kracht.
Van de trek dan thuis gekomen,
Zingen, juichen, wij vernomen,
laai'nde geestdrift onzer jeugd,
en door alle landen klonk het:
Noorsche mannen willen trekken,
willen kracht aan and'ren brengen.
Strijd schenkt vreugde ons en eer,
eer verhoogt van 't volk de kracht.

Waar twee trekkers elkaar troffen,
spraken zij van dezen trek.
En nog voor zij verder gingen,
waren daardoor zij reeds broeders.
Grijsaards, noode thuis gebleven,
hieven zich op hunne krukken,
prezen God en spraken: Zonen,
rust in 't graf gij ons geschonken.
Noorsche mannen willen trekken,
willen kracht aan and'ren brengen.
Strijd schenkt vreugde ons en eer,
eer verhoogt van 't volk de kracht.

Komen daden niet tot uiting,
Kan geen volk zich staande houden.
Eeuwig jong de eer moet blijven,
slechts de strijd kan haar verwekken.
Daarom met hun drakenschepen
trekken over zee en twijfel
Noorsche mannen naar het verre,
naar het groote wijde verre.
Noorsche mannen willen trekken,
willen kracht aan and'ren brengen.
Strijd schenkt vreugde ons en eer,
eer verhoogt van 't volk de kracht.

(van Björnsterne Björnson, naar Duitsche
vertaling van Eberhard Günther Kern)

Kradschützen der ϟϟ=Divisie „Wiking" op marsch Zuid=Rusland in. Ook in de steppe wordt het landschap nu en dan onderbroken door een bosch of een strook groen.

De jood duizenden jaren geleden dezelfde als nu

Roosevelt kan den oorlogstoestand in de wereld verlengen, maar intusschen maakt de Nieuwe Orde in Europa snelle vorderingen, doordat alle naties op politiek, economisch en kultureel gebied met de asmogendheden samenwerken. Meer kan hij niet.
Europa verlangt niet naar de joden, of naar hun geld, niet naar de Amerikanen, of naar hun land. Europa houdt tegenwoordig schoonmaak in eigen huis en denkt niet aan avontuurlijke veldslagen tusschen twee werelddeelen.

Knut Hamsun: „Kameraad die werkelijkheid werd".

In de reeds duizenden jaren geleden tot steppen geworden gedeelten van Egypte wisselden met ongeregelde tusschenpoozen vruchtbare jaren af met tijden van droogte en volledige misoogsten. In plaats van hulp te bieden, buit de jood dergelijke omstandigheden voor persoonlijke en kapitalistische oogmerken uit. Zoo lezen wij in de H. Schrift der joden in Genesis 1 hoofdstuk 47:

11. En Jozef bestelde voor Jakob en zijne broederen woningen, en hij gaf hun eene bezitting in Egypteland, in het beste van het (tot dusver jodenvrije) land, in het land Rameses, gelijk als Farao geboden had....

...13. En daar was geen brood in het gansche land, want de honger was zeer zwaar; zoodat het land van Egypte en het land Kanaän raasden vanwege dien honger.

14. Toen verzamelde Jozef al het geld dat in Egypteland en in het land Kanaän gevonden werd, voor het koren dat zij kochten; en Jozef bracht dat geld in Farao's huis.

15. Als nu het geld uit Egypteland en uit het land Kanaän verteerd was, kwamen alle de Egyptenaars tot Jozef, zeggende: Geef ons brood, want waarom zouden wij in uwe tegenwoordigheid sterven? want het geld ontbreekt.

16. En Jozef zeide: Geeft uw vee, zoo zal ik het u geven voor uw vee, indien het geld ontbreekt.

17. Toen brachten zij hun vee tot Jozef, en Jozef gaf hun brood, voor paarden en voor het vee der schapen en voor het vee der runderen en voor ezels; en hij voedde ze met brood dat jaar, voor al hun vee.

18. Toen dat jaar voleindigd was, zoo kwamen zij tot hem in het tweede jaar, en zeiden tot hem: Wij zullen het voor mijnen heer niet verbergen; alzoo het geld verteerd is en de bezitting der beesten gekomen aan mijnen heer, zoo is er niets anders over gebleven voor

Joden uit Amsterdam.

het aangezicht mijns heeren, dan ons lichaam en ons land.
19. Waarom zullen wij voor uwe oogen sterven, zoo wij als ons land?
Koop ons en ons land voor brood, zoo zullen wij en ons land Farao
dienstbaar zijn; en geef zaad, opdat wij leven en niet sterven, en het
land niet woest worde.
20. Alzoo kocht Jozef het geheele land van Egypte voor Farao; want
de Egyptenaars verkochten ieder zijnen akker, dewijl de honger sterk
over hen geworden was; zoo werd het land Farao's eigendom.
21. En het volk aangaande, dat zette hij over in de steden, van het
éene tot het andere uiterste der landpale van Egypte.
22. Alleen het land der Priesteren kocht hij niet; want de priesters
hadden een bescheiden deel van Farao, en zij aten hun bescheiden
deel, hetwelk Farao hun gegeven had; daarom verkochten zij hun
land niet.
23. Toen zeide Jozef tot het volk: Zie, ik heb heden u en uw land
gekocht voor Farao: zie, daar is zaad voor u, opdat gij het land
bezaait.
24. Doch met de inkomsten zal het geschieden, dat gij Farao het
vijfde deel zult geven, en de vier deelen zullen voor u zijn, tot zaad
des velds, en tot uw spijze en degenen die in uwe huizen zijn, en om
te eten voor uwe kinderkens ....
... 26. Jozef dan stelde dit in tot eene wet, tot op dezen dag, over het
land van Egypte, dat Farao het vijfde deel zoude hebben; behalve dat
alleen het land der Priesteren Farao's niet werd.
27. Zoo woonde Israël in het land van Egypte, in het land Gosen,
en zij stelden zich tot bezitters daarin, en zij werden vruchtbaar en
vermeerderden zeer.

NAAR OOSTLAND . . .

Door den Nederlander H. W. van Etten

Op het oogenblik, nu er in het Oosten nogmaals om een lot, dat geheel Europa aangaat, wordt gestreden, schijnt het gewenscht te zijn, dat wij ons bezinnen op de groote lijn, die den Nederlander wat betreft de vraagstukken der Oostlandvestiging reeds vele eeuwen lang op in de practijk beproefde wijze met het Duitsche Rijk heeft verbonden.

Reeds in de vroegste Middeleeuwen was er in het gebied der huidige Nederlanden een sterke overbevolking bij de hier levende Germaansche volksstammen ontstaan, die een geweldig gebrek aan land veroorzaakte. Dit gebrek aan land dwong onze voorvaderen tot landname in het Oosten en zoodoende tot het uitvoeren van een tegenaanval op die gebieden, waaruit de Germanen ten tijde der volksverhuizingen waren weggetrokken. Toen in de 11e en 12e eeuw overal in de Lage Landen de zee binnendrong en geheele landstreken door het water werden verzwolgen, toen bestond er voor de van hun grond verdrevenen maar één mogelijkheid: zich met vrouw en kinderen, met have en goed, op weg te begeven naar het land aan den Weser, aan de Elbe en dan ook nog verder Oostland in, waar moedige menschen onder de krachtige bescherming van Duitsche keizers en koningen door volharding en noesten vlijt een nieuwe toekomst konden veroveren.

Van de meeste beteekenis zijn de volgende drie tochten naar het Oosten geweest:

1. In de 12de eeuw naar de gebieden bij de Midden-Elbe. In de Altmark, in de omgeving van Salzwedel, Maagdeburg, Stendal, bij Havelberg, Jüterborg, bij Wittenberg en bij Dessau.
2. In de 16e eeuw de tocht der Mennonieten naar den Weichsel, voornamelijk in de richting der steden Dantzig-Elbing.
3. In de 18de eeuw ging een nieuwe trek Nederlandsche kolonisten naar dezelfde gebieden, maar ook nog meer zuidelijk den Weichsel op tot Thorn en Bromberg.

Wanneer wij ons nu weer opnieuw met deze Oostlandtrekkers bezig houden, dan geschiedt dit op grond van het feit, dat in de laatste jaren steeds grootere kringen zich bewust werden van de Nederlandsche verwantschap met het Duitsche bloed en den Duitschen aard. Reeds door de gemeenschappelijke Germaansche voorvaderen, door de gelijke afkomst van Franken, Saksen en Friezen, wisten wij ons verwant. Dat echter zoo vele mannen en vrouwen uit onze streken, van onzen stam in engeren zin door alle eeuwen heen oostwaarts zijn getogen en het Duitsche volkslichaam gesterkt hebben en mede hielpen om den oud-Germaanschen bodem tusschen Elbe

en Weichsel voor het kontinentale Germanendom terug te winnen, is een wetenschap, die ons met gerechtvaardigden trots vervult, tegelijkertijd echter ook in ons het bewustzijn, dat Duitschers en Nederlanders van een en denzelfden bloede zijn, verdiept.
De Nederlanders, die destijds aan de verwerving van en het doordringen in het gebied ten Oosten van de Elbe deelnamen, waren boeren en veehouders, eenvoudige lieden, die er zich wel minder van bewust zullen zijn geweest, dat zij een der grootste dingen uit onze Germaansche geschiedenis volbrachten, dan dat zij voor hun eigen bestaan en toekomst vochten. Zij trokken weg uit hun vaderland naar onbekende verten, op zoek naar akkers, om hun graan te verbouwen, naar weiden, om hun vee te fokken. Zij zijn uitgetrokken, zooals de nood hen dwong. En zij zijn gegaan vol goeden moed: zij hadden zich een toekomst te veroveren, zij konden zich een leven van vrije mannen en vrouwen in een nieuw land verwerven.
Zij zijn naar oud gebruik met hun wagens uitgereden en het lied dat zij destijds zongen is ons als een der schaarsche herinneringen aan deze naamlooze dapperen bewaard gebleven:

Naar Oostland willen wij rijden,
Naar Oostland willen wij mee,
Al over die groene weiden
Frisch over die heiden
Daar is er een betere stee.

Van oudsher zijn wij, Nederlanders, een volk van visschers, boeren en kooplieden. In het allergrootste deel der Nederlanden is de boer nog altijd de waardevolle mensch, dien wij ons onder het begrip boer voorstellen. Typisch ook voor onze Nederlandsche boeren is het, dat zij in wezen strijdersnaturen zijn. In iederen boer huist iets vasthoudends; hij laat zijn grond niet in den steek. Zijn grootste tegenstander, het water, heeft hem nooit klein kunnen krijgen. Integendeel, steeds en steeds weer opnieuw hebben onze boeren met de spade in de hand zich tot den aanval op dezen doodsvijand opgemaakt. En zij hebben gezegevierd. Vierkante meter na vierkante meter werd aan het water ontworsteld. En deze strijd gaat nog onafgebroken voort. Opnieuw heerscht er echter landgebrek in de Nederlanden, en wederom weerklinkt uit het Oosten de roep om jonge mannen van strijdbaren boerenaard, die bereid zijn de traditie der voorvaderen weer op te vatten en zich in het nieuwe land een toekomst te bevechten. Het lied „Naar Oostland willen wij rijden" krijgt voor onze generatie een nieuwen inhoud, tastbare beteekenis. En zullen wij daarom niet herdenken de daden onzer voorvaderen, die ons door hun lichtend voorbeeld den weg gewezen hebben, den weg „naar Oostland, waar is er een betere stee"?

Het Deensche zwaard wint grond voor den Deenschen ploeg

Een Deen spreekt met SS-Obersturmbannführer Von Schalburg

Wij, Deensche nationaalsocialisten, aanschouwen met belangstelling en bewondering den sterken pioniersgeest in de SS. Wij weten met welke groote plannen voor den opbouw de Reichsführer-SS Himmler rondloopt.
In de eerste plaats moet de SS het woord van Adolf Hitler waar maken, dat de Germaansche ploeg het Germaansche zwaard volgen moet. Hoe bezien nu de Deensche vrijwilligers dit vraagstuk? Zijn er velen onder hen, die het plan koesteren, nieboeren in de wijde en vruchtbare gebieden van het Oosten te worden, die niet slechts voor Duitschland, maar voor geheel Europa gewonnen worden? Nog voor ik uitgesproken ben, zie ik, dat ik een punt heb aangeroerd, dat SS-Obersturmbannführer Von Schalburg zeer ter harte gaat.
Zijn antwoord luidt:
„De jonge Deensche boeren, die zich in de gelederen van het Deensche legioen geschaard hebben, zijn bezig in het Oosten nieuwe levensruimte te bevechten. Zij doen dit ook voor den Deenschen boerenstand. Deensche boeren zullen eens, wanneer het zwaard plaats maakt voor den ploeg, daar buiten op de eindelooze oppervlakten onder gunstiger omstandigheden dan door Duitschlands en Europa's overwinning geschapen, van hun beproefde bekwaamheid de bewijzen kunnen afleggen. Het ligt voor de hand, dat de families, wier mannen daar buiten in het veld hebben gestaan, bij de nieuwe ordening van het Oostgebied in de eerste plaats aan de beurt komen. Thuis, in Denemarken, moge men er van overtuigd zijn, dat de Denen, die reeds aan den strijd deelnemen of dit nu gaan doen, hun vaderland nimmer zullen vergeten. De mannen, die in de Waffen-SS staan, om eens als nieboeren daar buiten nieland te rooien, zullen den kern der Deensche vestigingen vormen. Zij zullen den weg banen voor anderen, die ploegen kunnen, waar Denen gestreden en gezegevierd hebben. Zoo voelen het mijn mannen in het Deensche legioen. Hen vervult een gevoel van trots, want zij mogen er aan mede helpen Denemarken grooter te maken en den naam van het Deensche land eer te verschaffen."

(Uit Faedrelant van 23.4.1942)

Gedachten van een jongen Deenschen vrijwilliger bij de Waffen-ϟϟ

door ϟϟ-Man Ove Larsen

De soldaat heeft alle inspanningen ten spijt zoo nu en dan wel eens een vrij oogenblik om te denken en te peinzen. Dan komen en gaan de gedachten. Gebeurtenissen trekken aan den geest voorbij. De fantasie schildert de toekomst in bonte sprekende kleuren.

De familieleden thuis zijn nog geen nationaalsocialisten. In het bijzonder vader is nog een felle tegenstander. Praten geeft geen zier — dat hebben de tallooze debatten nu wel bewezen. Neen, nu moet er eindelijk gehandeld worden. Nu hebben wij gelegenheid te bewijzen, wat wij waard zijn. Wij weten, dat ons aller toekomst op het spel staat.

Maar daarnaast hebben wij diep in ons binnenste ook onzen zeer persoonlijken kleinen strijd, hebben wij ons eigen kleine oorlogsdoel, naast het groote. Dat is nu niet bepaald nationaalsocialistisch, zou men in een oogenblik van onzekerheid kunnen aannemen. En toch, hoe natuurlijk is het, dat de vele jongens, die jaren lang het stempel droegen van dezelfde omgeving, van denzelfden kring van vrienden en kennissen, hetzelfde beperkte terrein, waarop hun levensstrijd zich afspeelde, er belang in stellen, hoe het klokkengelui der zegepraal juist op hen, die hun het naast staan, zal werken.

Daar heb je nu je eigen vader. Wat zal hij zeggen, wanneer zijn zoon op zekeren dag met het IJzeren Kruis thuis komt? Hij moest toch wel een heel raar iemand zijn, wanneer dit hem niet een beetje in zijn starren onwil zou schokken. En als men hem nu maar zoover kreeg, dat hij zich voor de richtlijnen van het nieuwe Europa, welke de ϟϟ ons heeft gegeven, ging interesseeren. Zijn verstand zou hem dan misschien volledig overtuigen, ofschoon de Engelsche propaganda tientallen jaren lang er het hare toe heeft bijgedragen om in het Noorden zelfs in de zoogenaamde knappe koppen verwarring te stichten.

Knappe koppen .... Op school leerde je, dat een knappe kop altijd gelijk stond met een helder en objectief verstand. Objectiviteit, passiviteit en neutraliteit waren het ideaal, dat ons jonge menschen werd ingepompt.

Men verdiepte zich in het regeeringssteem der Sowjets, las beschouwingen over het Derde Rijk uit de pen van het joodsche intellect en de sprong naar het salonbolsjewisme was niet groot meer.

Hoe ergerde je je niet vaak over je kortzichtige en met zich zelf ingenomen kameraden. Jazz, swing, verwrongen kunstopvattingen en vroegrijpe gesprekken over joodsche theorieën op sexueel gebied.

En wanneer men het goed nagaat, dan zijn voor hen in dezen oorlog, zooals zij voorgeven, niet de lasten, welke daardoor aan de geheele menschheid worden opgelegd, het ergste. Neen, in den grond van hun hart zijn zij b.v. alleen maar nijdig, dat er door den oorlog geen benzine meer is voor de auto van papa, zoodat zij 's avonds niet meer in smoking en met een Union Jack in het knoopsgat de dochter van bankier Goldschmidt voor een Swing-jazz-orgie met gelispelde weeë Engelsche songs en heesch gecroon van negers, kunnen afhalen. Door onzen dienst hier bij de Waffen-SS hebben de valsche voorstellingen, die ons door de democratie in het hoofd werden gepraat, plaats gemaakt voor den natuurlijken kijk van den Noordrasmensch op het leven. Men weet eigenlijk niet goed hoe men het heeft, wanneer men op zekeren dag plotseling de oogkleppen der democratie kwijt is.

Niets verwrongens meer. Het leven wordt ons getoond, gelijk het door de natuur geschapen is. Door de onweerlegbare resultaten van het biologische rassenonderzoek is men plotseling met het leven zelf in aanraking gekomen, begrijpt men plotseling den zin van het geheel.
Op grond daarvan is het voor ons geen toeval meer, dat juist het Noordras den blanke zijn hooge positie op de aardbol heeft verschaft en deze zal handhaven. Derhalve is het ook niet onverschillig en ook niet langer mijn „persoonlijke aangelegenheid", welke vrouw ik kies dan wel of ik nakomelingen heb of niet.
En wanneer je naar geheim en zin van ons bestaan vraagt: Ga naar buiten, de natuur in, jij, zoon van het Noorden!
Zie den ouden eik met zijn reuzenstam en let tegelijkertijd op het kleine grasssprietje onder den eik. Daaronder ligt misschien de kiem van een nieuwen eik, die in eeuwen even zoo oud zal zijn, als de oude nu is, zie, hoe de kleine blanke kinderhanden den bekrasten gouden ring aan grootmoeders rimpelige hand omvatten. Kijk, en begrijp!
Bestaat er een leven na dit leven? — Dat hebben de menschen zich duizenden jaren lang afgevraagd. Gewiekste speculanten hebben kans gezien, het laatste zilverstukje aan den arme te ontfutselen, onder voorgeven, dat zij daarvan op de hoogte waren of door den allerhoogste gezonden waren en verlossing brachten. Nu is de waarheid eindelijk gekomen. Door den Führer kwam zij tot ons: Het volk is eeuwig, en je leeft in je volk voort. Wij leven niet voort als blauwe zielevleugjes in een onwezenlijk hiernamaals.
Maar het kleine wezen met de gladde huid over het mollige handje leeft verder — en met hem het eigen vleesch en bloed. Daarin komen weer opnieuw je gezondheid en kracht en je levenswil tezamen.
De Noordrasmensch — welk een trotsch verleden, maar voor alles, welke geweldige toekomst ligt aan zijn voeten! Door ons bloed wordt

heden land veroverd, dat de natuur voor ons geschapen heeft. De Geschiedenis biedt het ons nogmaals aan. Maar ditmaal zal de overwinning definitief aan ons zijn, ditmaal offeren wij ons bloed niet tevergeefs.
De metersdikke humusbodem van uitgestrekte deelen van het Oosten onder Noordsche werkhanden! Een onafzienbaar vooruitzicht.
Wat wij als soldaten presteeren en de superioriteit van onzen geest geven ons hiertoe het recht. De Natuur zal haar eigen werk, dat nu zijn hoogtepunt in den Noordrasmensch bereikt heeft, niet door barbarenhand laten vernietigen. Zij zond ons een man, die ons den weg wees in den strijd tegen de machten der vernieling — Adolf Hitler. Hij wijst ons ook den weg naar de nieuwe gebieden in het Oosten, waar ons ras een nieuwen bodem tot groei kan vinden. Het zal weer sterk aangroeien, zoo sterk, dat niemand in de komende tien eeuwen ons deze met onze zwaarden bevochten plaats ontrukken kan.
Welk een trotsche taak ook voor ons jonge Denen! Hoe vurig bruischt ons het bloed door de aderen bij de gedachte hieraan!

De Bodem

Door den Noor Kaare Björgen

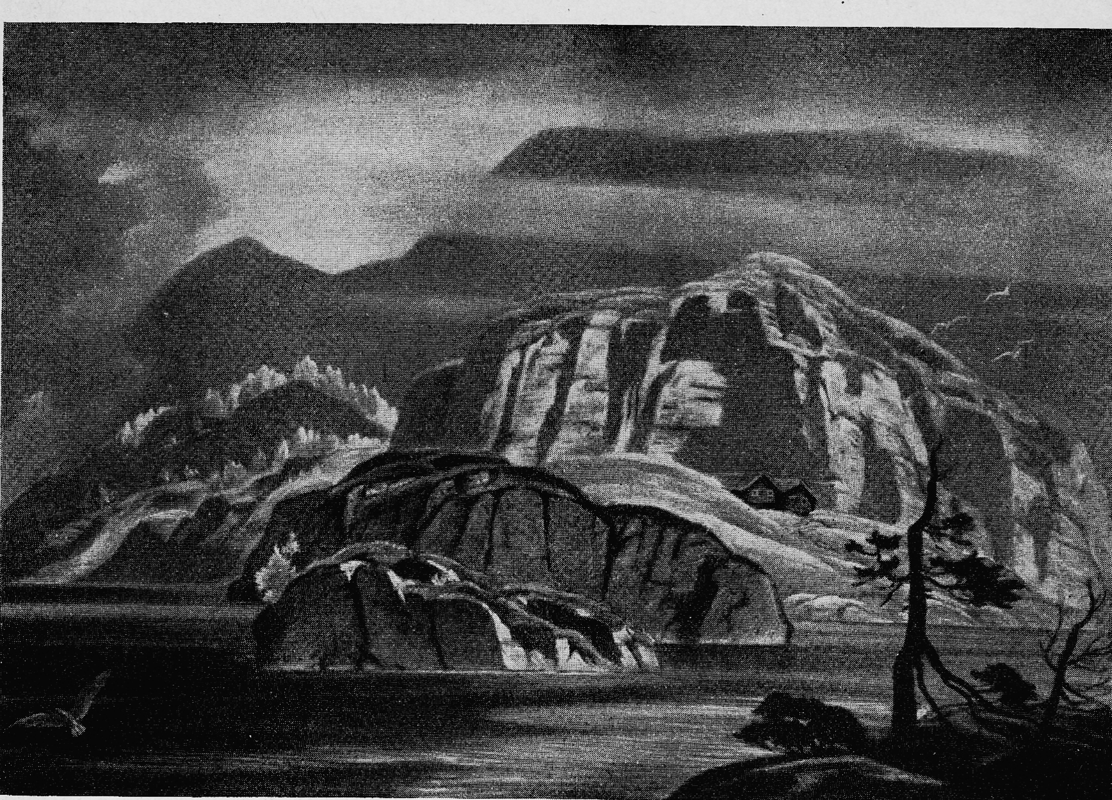
Het brood schenkt kracht aan menschenhand,
De kinderschaar maakt sterk het land.
Door vrije boeren dubbel gevoed
Ons rijk wel duizend jaar duren moet.

De menschen en de aarde behooren bij elkander. Niet bij toeval zette de Schepper de menschen er toe aan, het allereerst den bodem te bewerken en den akker te bebouwen. Er zijn in den bodem krachten werkzaam, die door dagelijksche aanraking met den mensch hem lichamelijk en nog meer geestelijk veredelen en sterken kunnen. Daardoor komt het, dat de aarde in staat is, zich de liefde van het menschengeslacht te verwerven; en zoo heeft zij het tegelijkertijd in haar macht, wil en karakter bij den mensch te vormen en gezond te houden.

De aarde bezit ook nog een andere wonderbaarlijke macht. Zij kan de menschen tot zich trekken. In ieder van ons schuilt een innig verlangen naar de aarde en naar alles, wat bij haar hoort. Daarom is de bodem onze beste vriend en helper. Wij spreken van onze moeder aarde.

Bij de meeste volkeren van ons ras is het voor een ieder een vreugde, een stuk grond en bodem zijn eigendom te mogen noemen. De huidige Engelschen echter vormen daarop een uitzondering. Strikt genomen behoort in Engeland de bodem aan ettelijke honderden lords. En dezen hebben de aarde niet als een heiligdom in eere gehouden, maar hoogstens als een jachtterrein, waarop men zich kan vermaken, en als een object, dat hun rente en pacht oplevert. Boeren in onzen zin vindt men in Engeland nog maar weinig. Het landvolk bestaat daar uit pachters of uit het personeel der grootgrondbezitters. Daarom treft men daar dan ook maar enkele menschen of eigenlijk niemand meer aan, die de Engelsche aarde liefheeft. Daardoor is dan ook het Engelsche volk, alle snoeverij ten spijt, een ontworteld volk. Het stelt er meer belang in hoe het den bodem van anderen in bezit kan krijgen en uitbuiten.

Daarom dan ook was het voor de Engelschen de meest natuurlijke zaak ter wereld, een verbintenis aan te gaan met het ras, dat zich het minst van allen iets aan de moeder aarde gelegen laat liggen, namelijk met de joden. De Germanen daarentegen hebben hun grond lief. De democratische geleerden hebben beproefd de mythe der

Het ten opzichte van de groote rotsvlakten buitengewoon klein, voor landbouw geschikt gebied is in Noorwegen bijna volkomen in cultuur gebracht en biedt aan de jeugd geen plaats meer. Deze moest daarom tot nu toe overzee emigreeren, daar een Germaansch kolonistengebied in het Oosten niet ter beschikking stond.

aarde zoo te verklaren, dat zij het onverklaarbare dat uitging boven de kennis der scheikundige bestanddeelen van den bodem hersenschimmen noemden. Zij waren de lakeien van een joodsche levensopvatting. Noch zij, noch de joden hebben de aarde ooit lief gehad of haar als iets anders beschouwd dan een doode massa zonder eenig gevoel. Geen jood wil den grond bewerken en zijn financieele speculaties zijn het eenige waardoor hij zich er aan gebonden voelt. De joden dragen niets van den adel en het erve der heilige aarde in zich en staan daarom ook wortelloos en vogelvrij in de wereld. Voor ons is de aarde geen doode stof.

Zij is geen materie, waarop men maar gedachteloos kan rondstappen, gelijk zoovelen dat doen. En zij is evenmin iets, waaruit men maar zooveel mogelijk geld moet zien te slaan; iets, wat niet slechts de joden, maar helaas ook vele speculanten van ons eigen bloed gemeend hebben. Wie steeds ook maar Germaansche aarde met eere wil bezitten, die moet weten, wat aarde überhaupt beteekent. Die moet weten, dat zij een levende, verwekkende kracht is, waarmede hij in

arbeid en liefde heeft verbonden te zijn. Die hij te beschermen heeft als zijn eigen moeder.
Daartoe zijn nu niet uitsluitend bijv. zulke menschen in staat, wier ouder en voorouders reeds op eigen grond en bodem zaten, neen, deze liefde voelt vooral menige bewoner van de groote stad zeer in het bijzonder.
Deze innerlijke verbondenheid noemen wij Odal.
Onze oervaderen kenden de kracht en de waarheid der aarde beter dan alle democratische geleerden van vandaag. Zij wisten van den samenhang tusschen bloed en bodem. Zij maakten den bodem tot een heiligdom voor het volk.
Daarom bezaten zij ook wetten, die voorschreven hoe men met grondbezit had om te gaan. Daardoor hebben wij hun het leven en de aarde te danken. Zij maakte uit hen een sterk en gelukkig volk en deed hun kultuur stijgen tot een peil zoo hoog, krachtig en zuiver, dat zij voor ons nog over duizenden jaren een voortdurende zegen en bron der vernieuwing is geworden. Alleen de Germaansche boerenkultuur heeft ons ras door alle nederlagen en tijdperken der geschiedenis heen tot op den huidigen dag frank en vrij weten te bewaren.
Overal waar democratie en jodenmacht heerschten, werd de Germaansche bodem dagelijks opnieuw bezoedeld en geschandvlekt. De boerenhoeven gingen als handelsobject of als een chèque tusschen speculanten en verblinde boeren van hand tot hand. Een volk echter, dat zijn grond en bodem zoozeer laat mishandelen en aan de verachting prijs geeft, pleegt het grootste onrecht.
Daarom moeten de Germaansche volkeren den weg tot den bodem terug vinden, den bodem, dien hun vaderen voor hen verwierven, vergrootten en als een eerbiedwaardig bezit tot erve gaven, en tot den bodem dien zij op heden zelf bevechten. Zij moeten zich weer nederzetten op den schoot hunner moeder aarde en acht geven op haar woorden. Dan zullen zij weer het recht en het geloof hunner kindsheid bezitten en kinderrijke, gelukkige volkeren worden; want dan houden zij vast aan de wet des levens.

In Noorwegen's bosschen.

Jonge Noren.

Germaansche Levenswil

Iedere oorlog is een aderlating van het beste bloed. Menige overwinning met de wapenen was voor zulk een volk tegelijkertijd een vernietigende nederlaag van zijn levenskracht en zijn bloed.
Hierbij is de helaas noodzakelijke dood der beste mannen, hoe betreurenswaardig deze ook is, nog niet het ergste.
Veel ernstiger is het ontbreken der gedurende den oorlog door de levenden en der na den oorlog door de dooden niet verwekte kinderen.
Het grootste geschenk voor de weduwe van een gevallene is steeds het kind van den man, dien zij heeft lief gehad.
Laten wij nimmer vergeten, dat de overwinning van het zwaard en het vergoten bloed van onze soldaten zonder beteekenis zouden zijn, wanneer niet de overwinning van het kind en de kolonisatie van den nieuwen bodem zouden volgen.

Uit de wet van den Reichsführer-SS voor de geheele SS en Politie van 28.10.1939.

De Reichsführer-SS, Rijkscommissaris voor de consolidatie der Duitsche volksheid, over de grondbeginselen voor de kolonisatie

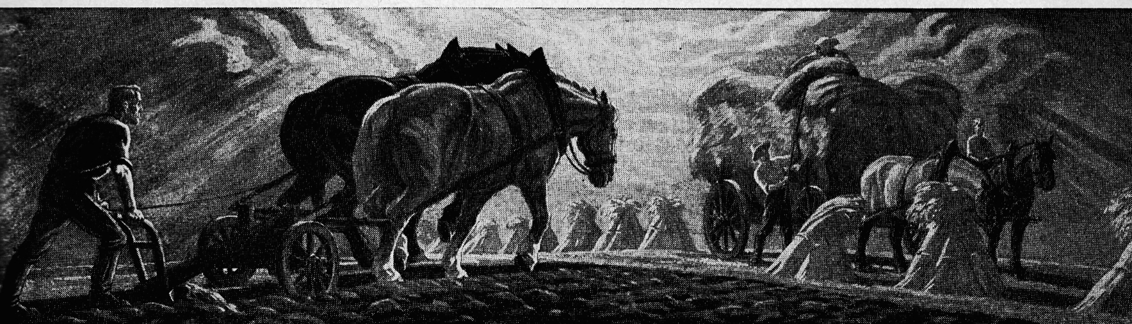
Het moet duidelijk gezegd worden — de Duitsche Oostprovincies zullen niet volgens kapitalistische of andere verouderde gezichtspunten gekoloniseerd en Duitsch gemaakt worden.
Zij zijn met het Duitsche zwaard weer tot Duitschland teruggebracht.
Duitsche soldaten, Duitsche mannen hebben hun bloed daarvoor gestort en liggen in deze provincies als een heilig testament.
Aarde, die met bloed is gewonnen, zal slechts daarvoor gebezigd worden, om nieuw bloed, gezinnen en kinderen te doen ontstaan.

Uit de te Breslau gehouden rede van 1 Maart 1941.

De Reichsführer-SS heeft met een beschikking van 15.3.1942 verder beslist, dat ook de niet-Duitsche Germaansche vrijwilligers der Waffen-SS, die aan het front stonden, na het einde van den oorlog, zich in het Oosten als boeren mogen vestigen.
De duur van hun diensttijd in de Waffen-SS geeft daarbij niet den doorslag. Maar wel wordt er vanuit gegaan, dat zij aan alle voorwaarden voldoen, die aan Duitsche soldaten, die zich voor kolonisatie aanmelden, worden gesteld.
Niet-Duitsche Germaansche vrijwilligers worden als kolonisatiekandidaten ook in de volgorde met hun Duitsche kameraden gelijkgesteld. Hun vestiging geschiedt op gelijke voorwaarden, die voor de kolonisatie van het Oosten in het algemeen en zoodoende ook voor de Duitsche soldaten worden vastgesteld.

Het ideaal staat niet boven de dingen,
maar in de dingen,
het ideaal is geen lekkernij,
maar dagelijksch brood.

LAGARDE.

„De Mensch", door Kurt Eggers.

De door Professor Wiepking-Jürgensmann geschreven bijdragen: „De Steppe", „Verandering der Steppe", „Het Woud", „De Weide" en „Steppe, Bosch en Weide als Levensgrondslag" werden uit de verhandeling „De landschapswet van het Oosten" uit het vaktijdschrift „Neues Bauerntum" genomen en opnieuw opgesteld.

„Heldengraven in het Oosten", door ᛋᛋ-Obersturmbannführer W.

„De Trek naar het Oosten", vertaald door Günther Kern uit „Nordlandir".

„Naar Oostland" (uittreksel) van Van Etten uit Du Prel „Die Niederlande im Umbruch der Zeiten".

Schilderij „Terugkeer", door H. Körschner.

Kaart „De steppe dringt Europa binnen", naar gegevens uit „Landschaftsfibel", door Prof. Wiepking-Jürgensmann.

Houtplastieken „Houthakker" en „Maaier", van Otto Kast.

Schilderij „Morgen in het bosch", door Otto Kast.

Initialen „Yggdrasil" van „Ahnenerbe".

Schilderij „Dal in het Zwarte Woud" en „Boschlandschap", door Hans Schroedter.

Kaart „Rooiing in het Rijngebied" uit Scheda: „Deutsches Bauerntum".

Schilderij „Jonge Liefde", door Alfred Bernert.

Schilderij „Noorwegen bij Bergen", door E. Heinersdorff.

Schilderij „Voedselwinning", door W. Ueberrück.

Foto's: A. Schotsch (2); Jacobsen (1); OKW (1); Leif Geiges (1); Reichsnährstand (1); „Landschaftsfibel" (3); Saebens (1); Hallensleben (1); Volksche Werkgemeenschap (1); V. Rautenfeld (1); ᛋᛋ-PK Slapak (1); NSDAP Pressedienst (1); ᛋᛋ-PK Baumann (1); ᛋᛋ-PK Hummel (1); ᛋᛋ-PK Schreiber (1); Stapf (1); Henriksen u. Steen (1); Tschira (1); Sven Türck (1).

Jonge Deensche bij gezonde oogstarbeid in de vrije natuur.